Sfânta muceniţă Alexandra, împărăteasa

(s.n. 23 aprilie / s.v. 06 mai)

Materiale despre Sfânta muceniţă Alexandra, împărăteasa:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Alexandra,%20%C3%AEmp%C4%83r%C4%83teasa%20(21%20apr)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Alexandra

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Alexandra

***

Sfânta muceniţă Alexandra împărăteasa, care a fost soţia împăratului Diocleţian a crezut în Hristos în urma felului minunat în care Sfântul mare mucenic Gheorghe rămânea nevătămat după feluritele chinuri la care era supus. Recunoscând în faţa

păgânului împărat că este creştină, a fost aruncată în închisoare. Aici, s-a rugat lui Dumnezeu să nu-i fie tăiat capul şi astfel şi-a dat sufletul înainte de a fi omorâtă. Văzând aceasta, adică dispreţuirea vremelnicei împărăţii şi a împăratului celui pământesc, precum şi mărturisirea lui Hristos şi moartea pentru El a stăpânei lor Alexandra, slugile acesteia: Apolo, Isaachie şi Codrat, au crezut şi ei în Hristos. Biserica a rânduit ca pomenirea lor să se săvârşească în aceeaşi zi cu Sfânta muceniţă Alexandra, a cărei mărturisire i-a însufleţit şi pe dânşii să primească moartea cea mucenicească pentru Hristos.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei.....3
Canon de mângâiere către Sfânta slăvita muceniță Alexandra, împărăteasa, cea care a pătimit împreună cu Sfântul mare mucenic Gheorghe 6
Acatistul Sfintei muceniţe Alexandra, împărăteasa Romei (din limba rusă).....21
Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Alexandra, împărăteasa şi a slugilor ei Apolo, Isachie şi Codrat 32
Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului slăvitului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință 40
Sfânta muceniță Alexandra - drumul spre sfințenie.....59
Sfânta muceniță Alexandra - model de soție și femeie credincioasă.....60
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Alexandra împărăteasa, model al curajului 62
Orthodoxwiki - Alexandra (împărătească).....65
Sfânta muceniță Alexandra, împărătească a Imperiului Roman (21 aprilie).....67
Icoane.....72

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

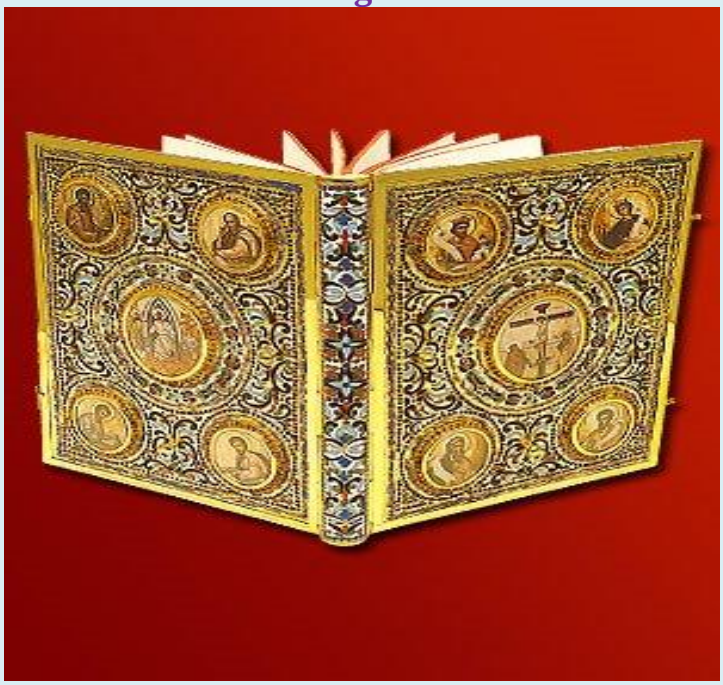

Ev. Matei 15, 21-28

21.Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.

22.Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

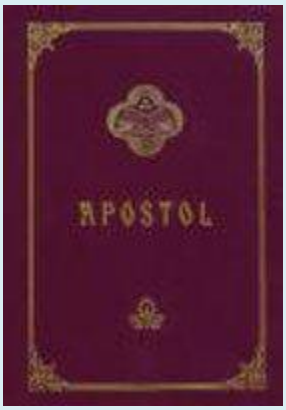

Epistola către Corinteni a Sfântului apostol Pavel

I Corinteni 16, 13-24

13. Privegheaţi, staţi tari în credinţă, îmbărbătaţi-vă, întăriţi-vă.
14. Toate ale voastre cu dragoste să se facă.
15. Vă îndemn însă, fraţilor - ştiţi casa lui Ştefanas, că este pârga Ahaei şi că spre slujirea sfinţilor s-au rânduit pe ei înşişi.
16. Ca şi voi să vă supuneţi unora ca aceştia şi oricui lucrează şi se osteneşte împreună cu ei.
17. Mă bucur de venirea lui Ştefanas, a lui Fortunat şi a lui Ahaic, pentru că aceştia au împlinit lipsa voastră.
18. Şi au liniştit duhul meu şi al vostru. Cunoaşteţi bine deci pe unii ca aceştia.

19. Vă îmbrăţişează Bisericile Asiei. Vă îmbrăţişează mult, în Domnul, Acvila şi Priscila, împreună cu Biserica din casa lor.
20. Vă îmbrăţişează fraţii toţi. Îmbrăţişaţi-vă unii pe alţii cu sărutare sfântă.
21. Salutarea cu mâna mea, Pavel.
22. Cel ce nu iubeşte pe Domnul să fie anatema! Maran atha! (Domnul vine).
23. Harul Domnului Iisus Hristos cu voi.
24. Dragostea mea cu voi toţi, în Hristos Iisus! Amin.

Canon de mângâiere către Sfânta slăvita muceniţă Alexandra, împărăteasa, cea care a pătimit împreună cu Sfântul mare mucenic Gheorghe

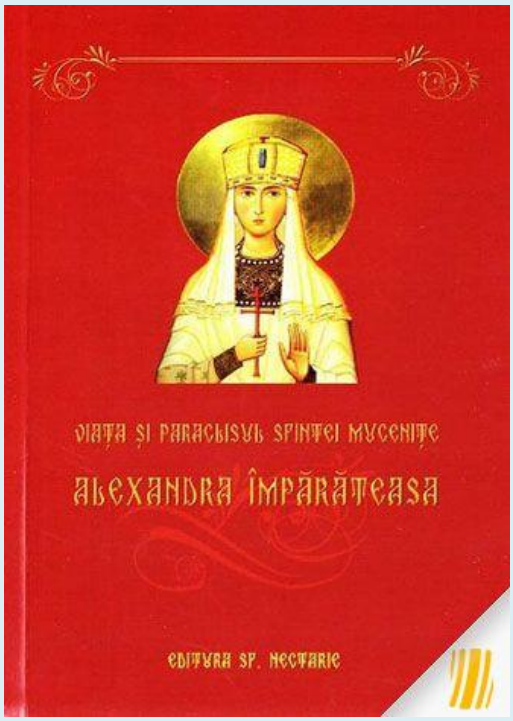

Tropar: Cel ce voieşte tuturor oamenilor mântuirea te-a scos, Alexandra din rătăcire şi a aşezat înlăuntrul tău dorul iubirii Lui. Pentru aceasta, văzând tu mărturisirea lui Gheorghe, îndată ai tăgăduit împărăţia cea stricăcioasă şi dându-ţi sufletul lui Hristos, te rogi pentru cei ce te cinstesc.

Condac: Cel ce râvneşte ca toţi oamenii să se mântuiască, chematu-te-a şi pe tine, Alexandra, din închinarea idolească la cunoaşterea Lui, când te minunai de a lui Gheorghe răbdare întru chinuri şi de bărbătească lui stăruinţă; pentru aceasta prin moarte năprasnică părăsind slava împărăţiei, credincioşilor te-ai făcut solitoare.

Megalinaria: Bucură-te, Alexandra, ceea ce de dragostea lui Hristos ai fost străpunsă şi de împărăţiile cele stricăcioase îndată te-ai lipsit şi înainte de moarte de sabie sufletul, în chip minunat, ţi l-ai dat Făcătorului tău.

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te

sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte! (de 12 ori)

Psalmul 142

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.

5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Auzi-mă, Doamne întru dreptatea Ta şi să nu intri la judecată cu robul Tău. (de 2 ori)

Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul cel drept.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparele, glas 2, asemenea cu: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruinţă asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce voieşte tuturor oamenilor mântuirea te-a scos Alexandra, din rătăcire şi a aşezat înlăuntrul tău darul iubirii Lui. Pentru aceasta, văzând tu mărturisirea lui Gheorghe, îndată ai tăgăduit Împărăţia cea stricăcioasă şi dându-ţi sufletul lui Hristos, te rogi pentru cei ce te cinstesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Al cărui **acrostih** este: De săgeata lui Veliar păzeşte-mă, o, muceniţă Alexandra.

Cântarea I

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor izbăvit, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Slava împărăţiei celei pământeşti înţelepţeşte ai tăgăduit-o, Alexandra, pentru Hristos şi dorind dumnezeiasca mucenicie, ajuns-ai întru împărăţia Acestuia.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Când întru rătăcirea idolilor fiind, cinstită , ai văzut lumina lui Hristos, mistuitu-te-ai întru totul de dorire şi cu Acesta unindu-te, Alexandra, nu lipsi a te ruga pentru noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh .

Albă arată, Alexandra, haina prea ticălosului meu suflet prin cinstitele tale rugăciuni, ceea ce slava Raiului o ai aflat şi de aproape priveşti faţa lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Văzutu-s-a pântecele tău scaun şi tron împărătesc, ca cel ce a purtat pe Hristos, pe care, Împărătească, împreună cu Alexandra, stăruitor rugaţi-L pentru cei credincioşi.

Cântarea a III-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, «Unule, iubitorule de oameni».

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Cu săgeata dumnezeieştii iubiri a lui Iisus rănitu-te-ai, mărită, văzând luptele şi nevoinţele purtătorului de biruinţă; pentru aceasta şi mie, Alexandra, dăruieşte-mi, prin cererile tale, dragostea Stăpânului.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Din furtuna războiului înţelegător izbăveşte-mă şi rupe lanţurile robiei patimilor cu solirile tale, Alexandra, sporindu-mi rogu-te, dumnezeiasca iubire, cea către Domnul, căreia te-ai robit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De cursele vicleanului şarpe izbăveşte-mă şi laturile cele stricătoare de suflet cu rugăciunile tale sfărâmă-le, cuvioasă, ca săvârşindu-mi viaţa, să-L văd Alexandra, pe Hristos cel prea dorit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfinţită şi cuvântătoare jertfă arată-mă Fiului tău, precum pe Alexandra, de Dumnezeu fericită şi învredniceşte-mă Împărăţiei Cerurilor, unde toţi sfinţii se veselesc.

Stihiri:

Izbăveşte pe cei ce te cinstesc împărătească Alexandra, de toate uneltirile răuvoitorului şi deschide cu rugăciunile tale porţile împărăţiei lui Hristos.

Caută cu milostivire, prea cântată, de Dumnezeu Născătoare, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Sedealna, glas 4, asemenea cu: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Împărătească Alexandra, de Dumnezeu cugetătoare, ceea ce prin iubirea lui Hhristos ai călcat în picioare slava lumii, acoperă pe cei ce te cinstesc şi-i păzeşte dăruindu-le putere împotriva vrăjmaşului.

Cântarea a IV-a

Irmos: Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Alexandra întru tot lăudată, îndepărtează pe ispititorul de la robii tăi, curăţindu-ne gândurile şi înnoind întru noi pomenirea lui Hristos.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Izbăveşte de toată răutatea pe cei care cad la tine, cinstită împărătească şi dă lor pacea neclătinată, care vine de la Domnul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alexandra de Dumnezeu înţelepţită, dispreţuirea cinstirilor vremelnice şi smerenie dă robilor tăi, celor care voiesc să urmeze vieţuirii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată Stăpână, sufletele celor ce te măresc cu dorire, luminează-le cu lumina lui Hristos, pe care Soare prea strălucitor L-ai născut lumii.

Cântarea a V-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Întru răbdare învredniceşte-i a străbate, Alexandra, viaţa aceasta mult tulburată pe cei ce cinstesc bunătatea ta şi adormirea ta o fericesc.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Străini de faptele cele viclene păzeşte-i Alexandra, pe cei ce cu toată inima te laudă şi frica Domnului, celui de viaţă izvorâtor, neîmpuţinată o ţin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când somnul greu al nepurtării de grijă vine şi doboară cu silnicie sufletele, trezvie mântuitoare dă-ne, împărătească, cu rugăciunile tale către Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Boalele sufletelor şi ale trupurilor vindecă-le Maică, ceea ce ai născut pe Iisus tămăduitorul, şi sănătate făr' de nici o spaimă dă-ne, precum şti, degrabă.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Ca un cerb la apă ai alergat Alexandra, la Mântuitorul, trecând cu vederea bucuriile vieţii şi lipsindu-te de vrednicia împărătească pentru aceasta şi pe mine din izvoarele lui Iisus, cele de viaţă dătătoare, învredniceşte-mă să beau.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Bărbăţia mucenicilor te-a umplut, Alexandra de minunată iubire de osteneală, pentru aceasta, rânduită ai fost lui Hristos, dorind să-ţi săvârşeşti viaţa mucenicește, pe care dor dă-mi-l şi mie, cinstită, ca să duc mucenicia conştiinţei întreaga viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îndepărtând, Alexandra, toată ispita bunului trai împărătesc, ridicat-ai crucea Domnului, cea purtătoare de viaţă, căruia prin rugăciunile tale prieten arată-mă, ca să moştenesc Raiul cel dorit întru care sălăşluieşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Lipsindu-mi graiurile, Stăpână, ce laudă vrednică s-aduc slavei tale, pe al lui Gavriil prea veselitor "Bucură-te " îl răpesc şi cu acesta îndrăznesc a te cânta pe tine, pe care toate oştile îngerilor, fără tăcere, te slăvesc.

Stihiri:

Izbăveşte pe cei ce te cinstesc, împărătească Alexandra, de toate uneltirile răuvoitorului şi deschide, cu rugăciunile tale porţile împărăţiei lui Hristos.

Curată, care prin cuvânt pe Cuvântul în chip netâlcuit L-ai născut în zilele din urmă, nu înceta rugându-L, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Cel ce râvneşte ca toţi oamenii să se mântuiască, chematu-te-a şi pe tine, Alexandra din închinarea idolească la cunoaşterea Lui, când te minunai de a lui Gheorghe răbdare întru chinuri şi de bărbătească lui stăruinţă; pentru aceasta prin moarte năprasnică părăsind slava împărăţiei, credincioşilor te-ai făcut solitoare.

Prochimenul, glas 4: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi.

Stih: Sfinţilor celor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul întru dânşii.

Evanghelia

Din Sfânta Evanghelie de la Luca citire:

Luca 21,12-19

12. Dar, mai înainte de toate acestea, îşi vor pune mâinile pe voi şi vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi şi în temniţe, ducându-vă la împăraţi şi la dregători, pentru numele Meu.
13. Şi va fi vouă spre mărturie.
14. Puneţi deci în inimile voastre să nu gândiţi de mai înainte ce veţi răspunde;
15. Căci Eu vă voi da gură şi înţelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toţi potrivnicii voştri.

16. Şi veţi fi daţi şi de părinţi şi de fraţi şi de neamuri şi de prieteni, şi vor ucide dintre voi.
17. Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu.
18. Şi păr din capul vostru nu va pieri.
19. Prin răbdarea voastră veţi dobândi sufletele voastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile dumnezeieştii Alexandra, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **stihira** glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Alexandra, prea cinstită, de dumnezeiasca dragoste umple-mă, precum şi tu lepădând împărăţiile cele stricăcioase, te-ai umplut. Focul iubirii lui Hristos aprinde-l, ca să alerg precum cerbul la apa cea nestricăcioasă şi viaţă veşnică dăruieşte-mi. Cursele gătite mie într-ascuns de cel viclean sfărâmă-le toate, ca întru păzirea poruncilor dumnezeieşti să mă învrednicesc de sălăşluirea Raiului cu tine, împărătească, împreună.

Cântarea a VII-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: «Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat».

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Tirania patimilor, împărătească, mă sileşte a mă despărţi de Hristos, pentru aceea cu stăruinţă te rog, cu rugile tale întăreşte-mă ca, înainte-ţi stând, să cânt: Binecuvântat este Dumnezeu întru toţi sfinţii Săi!

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Pe Stăpânul cel peste toate iubindu-L, muceniţă, moartă te-ai făcut de bunăvoie, Alexandra, înainte de sabie. Pentru aceasta şi pe noi învredniceşte-ne să murim de bunăvoie pentru Hristos, în fiecare zi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Unită fiind cu Domnul, călcat-ai în picioare înşelăciunea idolilor; pe mine însă Alexandra, învredniceşte-mă să biruiesc cu cuget bărbătesc voile trupului şi să sfărâm capul vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Flacăra păcatului stinge-o, ceea ce eşti rug nears, răcorind chinuitul meu suflet şi te rog, fă să răsară virtuţile care mă unesc cu prea dulcele Hristos, Mirele cel dorit.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Pe Împăratul ceresc, pe care îl laudă oştile îngereşti, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Întunericul împătimirii minţii mele dezleagă-l, Alexandra, Domnului rugându-te şi a umbla întru lumina Lui învredniceşte-mă.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Din pământeasca împărăţie mutate-te-ai, Alexandra, întru întinsa împărăţie a lui Hristos, pe care dă-o tuturor celor ce te cinstesc.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântului Duh, Dumnezeu.

Pomului de care te desfătezi în Raiul cel dulce, Alexandra, arată-i părtaşi pe toţi cei ce în imne laudă nevoinţa ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce în chip nestricăcios ai născut pe Mântuitorul, nestricat păzeşte-mă, Fecioară, de amărăciunea rătăcirii vrăjmaşului celui uneltitor de rele.

Cântarea a IX-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi, cei mântuiţi prin tine, cu cetele celor fără de trupuri slăvindu-te.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Biruind vitejeşte, maică Alexandra, cursele amăgirilor celor aducătoare de stricăciune, împreună biruitori arată-i pe toţi iubitorii de mucenici.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Căprioară de Hristos insăgetată, Alexandra, de săgeata Domnului săgetaţi a fi învredniceşte-ne, ca împreună să trăim cu toţi sfinţii.

Stih: ***Sfântă a lui Dumnezeu, soleşte pentru noi.***

Cu curgerile cele de miere ale Raiului desfătându-te, ca una care vezi faţa Domnului, nu lipsi a soli pentru noi, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfintele tale mâini ridică, dumnezeiasă Alexandra, la Împăratul veacurilor şi cere să ne mântuim noi, cei ce cinstim pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nevrednic fiind din pricina multor poticniri, ceea ce eşti cu totul fără prihană, înaintea bunului Iisus, pe tine împreună cu Alexandra, solitoarea mea, apărătoare vă pun.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii,***

care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Bucură-te, Alexandra, ceea ce de dragostea lui Hristos ai fost străpunsă şi de împărăţiile cele stricăcioase îndată te-ai lipsit, şi înainte de moarte de sabie sufletul în chip minunat ţi l-ai dat Făcătorului tău.

Cu purtătorul de biruinţă cel minunat dimpreună cu Apolo, Codrat şi Isaachie, cinstiţii tăi împreună alergători, de Dumnezeu cugetătoare Alexandra, pentru noi Stăpânului cu stăruinţă rugaţi-vă.

Cu sfintele tale rugăciuni păzeşte, Alexandra, pe toate cele de un nume cu tine, care cu evlavie săvârşesc luminat dumnezeiască pomenirea ta şi cu tine, ca mijlocitoare către Hristos, s-au îmbogăţit.

Vrednici ne fă Alexandra, de dumnezeiasca împărăţie a lui Iisus pe cei care îţi cerem, cinstită muceniţă, sfintele rugi şi de dorul tău după mucenicie ne minunăm.

Toate oştile îngereşti, Înaintemergătorul Domnului, cei doisprezece apostoli şi toţi Sfinţii, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceţi rugăciuni ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Troparul glas 2:

Podobie: Când Te-ai pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!

Ca ceea ce cu Hristos împreună împărăţeşti şi te-ai îmbogăţit cu îndrăzneală, dumnezeiască împărătească, soleşte pentru noi, credincioşii, care te punem mijlocitoare şi vindecarea slăbiciunilor şi boalelor noastre, Alexandra, îţi cerem cu dorire, ca să fim aflaţi curaţi la judecată şi să stăm, împreună cu tine, înaintea Lui.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Şi apoi acestea pe glas 1:

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată de Dumnezeu Născătoare, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi, Doamne şi ale Născătoarei de Dumnezeu pacea Ta dă-ne-o nouă şi ne miluieşte pe noi, ca un singur Îndurat.

Distih: Vrednic mă arată împărăţiei lui Hristos pe mine, cel ce îndrăznesc către tine, împărătească Alexandra.

(Scrisu-s-a acest Canon de mângâiere în Sfânta Mănăstire Simonos Petras din Sfântul Munte Athos, la 21 noiembrie 2012.)

Notă: Paraclisul a fost alcătuit în Sfântul Munte al Athonului de către Ieromonah Athanasie Simonopetritul, imnograful Sfintei marii Biserici a lui Hristos. Tipărit cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului părinte Timotei, arhiepiscopul Aradului.

Acatistul Sfintei muceniţe Alexandra, împărăteasa Romei (din limba rusă)

traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi: ***Crezul***

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământ-tului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Tropar: Cel ce voieşte tuturor oamenilor mântuirea te-a scos Alexandra din rătăcire şi a aşezat înlăuntrul tău dorul iubirii Lui. Pentru aceasta, văzând tu mărturisirea lui Gheorghe, îndată ai tăgăduit împărăţia cea stricăcioasă şi dându-ţi sufletul lui Hristos, te rogi pentru cei ce te cinstesc.

Condac: Cel ce râvneşte ca toţi oamenii să se mântuiască, chematu-te-a şi pe tine, Alexandra, din închinarea idolească la cunoaşterea Lui, când te minunai de a lui Gheorghe răbdare întru chinuri şi de bărbătească lui stăruinţă; pentru aceasta, prin moarte năprasnică părăsind slava împărăţiei, credincioşilor te-ai făcut solitoare.

Megalinaria: Bucură-te, Alexandra, ceea ce de dragostea lui Hristos ai fost străpunsă, şi de împărăţiile cele stricăcioase îndată te-ai lipsit, şi înainte de moarte de sabie sufletul, în chip minunat, ţi l-ai dat Făcătorului tău.

&&&

Condacul 1

Aleasă din familia regală, L-ai mărturisit pe Hristos prin mucenicie; Îl lăudăm pe Hristos Dumnezeul nostru, bravul apărător al Sfintei împărătesei noastre Alexan-

dra, căreia îi cinstim amintirea şi ne rugăm să ne mântuiască de toate necazurile și să ne ducă sufletele în pace la Regele regilor: ***Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!***

Icos 1

Dumnezeu Creatorul, care pregăteşte mântuirea oamenilor, a văzut inima ta credincioasă gata să perceapă adevărul, pe Domnul nostru Iisus Hristos, şi te-a luat, Sfântă împărătească Alexandra, de la slujba regală ca să-ţi mărturiseşti credinţa prin mucenicie. Din acest motiv, noi, minunându-ne de înțelepciunea lui Dumnezeu și de tăria cu care ai îndurat suferințele, te numim așa:
Bucură-te, că ai fost aleasă de la slăvita slujire regală să te jertfeşti prin mucenicie;
Bucură-te, că ai ajuns de pe tronul împăratului pământesc în Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, că ai înlocuit fără ezitare împărăția pământească cea vremelnică pentru Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, pentru că acum stai în Rai în îmbrățișarea primită cu dragoste părintească de Tatăl Ceresc;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 2

Văzând persecuția creștinilor de către soțul tău Dioclețian și minunile slăvite ale marelui mucenic Gheorghe care prin puterea lui Dumnezeu a învins puterea diavolului, nu te-ai temut de mânia și chinul soţului tău, împăratul ci L-ai mărturisit curajos pe Hristos, cântându-i: ***Aliluia!***

Icos 2

Tainele mântuirii şi ale lui Dumnezeu ți-au fost date de Regele Ceresc, Hristos Dumnezeul nostru, Sfântă slăvită muceniță înțeleaptă Alexandra, şi văzând minunile marelui mucenic Gheorghe, care Îl mărturisea pe Domnul cu înțelepciunea Lui, tu nu te-ai temut nici de mustrări, nici de mânia lui Diocleţian şi l-ai mărturisit pe Hristos Dumnezeu: „Dumnezeul lui Gheorghe, ajută-mă, precum Tu ești Cel Atotputernic”. Din acest motiv, lăudând dragostea ta înaltă, înțelepciunea și mărturisirea slăvită și curajoasă a adevărului, care este Domnul nostru Iisus Hristos, te chemăm:
Bucură-te, căci ai primit adevărul lui Hristos din toată inima;
Bucură-te, căci ţi-ai pecetluit mântuirea prin mărturisirea Lui tuturor;
Bucură-te, că ai învins nebunia idolatriei în fața oamenilor;
Bucură-te, căci ai primit cununa cerească;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 3

Puterea înaltului Dumnezeu și harul Duhului Sfânt au pătruns în inima ta curajoasă, slăvită muceniță Alexandra, când ai văzut suferința și mărturisirea adevărului de către marele mucenic Gheorghe, care nu a putut fi zdruncinat nici de chinuri, nici de mustrarea soțului tău nebun care se făcuse surd şi orb, nedorind să vadă sau să audă adevărul despre Domnul Iisus Hristos. Însă tu, Sfântă Alexandra, ai înţeles mărturisirea Sfântului Gheorghe şi ţi-ai dorit să fii cu el în Împărăția cea veşnică, să îi strigi Domnului: ***Aliluia!***

Icos 3

Având o inimă plină de compasiune și un suflet deschis, nu te-ai temut să Îl mărturiseşti pe Hristos, curajoasă împărătească Alexandra, lăsând deoparte gloria, onorurile și împărăția pământească, îndurând închisoarea, iar acum stai în Împărăția Cerurilor înaintea tuturor, căci pentru El ai îndurat chinul, pentru aceasta te lăudăm:
Bucură-te, căci ai îndurat legăturile închisorii şi chinul pentru adevărul Vieții veşnice;
Bucură-te, că ai schimbat coroana stricăcioasă a împărăției pământești cu cea nestricăcioasă a muceniciei;
Bucură-te, că ai bucurat oştile de Sfinţi mucenici cu venirea ta în Rai;
Bucură-te, căci ai luminat Roma din întunericul răutății la adevărul lui Hristos;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 4

Împăratul Diocleția a fost stăpânit de o furtună de gânduri rele, ca o viperă surdă care nu vrea să cunoască adevărul care este Domnul nostru Iisus Hristos, luând apărarea răutății păgâne, persecutând-i pe creștini. Aşa încât a poruncit ca marele mucenic Gheorghe să fie dat la chinuri groaznice, iar tu soția lui, Sfântă împărătească Alexandra, L-ai mărturisit public pe adevăratul Dumnezeu şi nu ai regretat în nici un fel, iar Diocleția în orbirea lui înverşunată te-a condamnat la pedeapsa cu moartea împreună cu Sfântul Gheoghe, neştiind să îi cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4

Auzind despre persecuția creștinilor, slăvitul mare mucenic Gheorghe nu s-a temut de chinuri, urmându-L înflăcărat pe Hristos adevăratul Dumnezeu şi tu, curajoasă împărătească Alexandra, L-ai mărturisit cu înțelepciune pe Hristos ca Adevărul întrupat în fața tuturor oamenilor: „Dumnezeul lui Gheorghe, ajută-mă, căci numai tu eşti atotputernic”. Pentru aceasta, acceptă de la noi, nevrednicii, această cântare de laudă:
Bucură-te, căci ai dezvăluit nebunia soțului tău prin mărturisirea adevărului;
Bucură-te, prin slăvita mărturisire în slujirea adevărului pe care l-ai ales pentru totdeauna;

Bucură-te, căci ai respins împăratul pământesc cel nedrept şi rău pentru adevăr;
Bucură-te, căci L-ai ales pe Regele regilor, şi ai fost primită cu dragostea Tatălui în Patria Cerească;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 5

A strălucit ca o stea divină mărturisirea neînfricată în fața autorităților a marelui mucenic Gheorghe din Roma păgână, căci a avut toată credința, împreună cu tine, Sfântă împărătească Alexandra, iar acum amândoi îi cântaţi lui Hristos Dumnezeu în Rai: ***Aliluia!***

Icos 5

Văzând minunile făcute prin rugăciunile slujitorului său războinic, marelui mucenic Gheorghe, nu te-ai temut Sfântă Alexandra, iar noi te rugăm să primeşti această laudă, strigându-ţi cu dragoste:
Bucură-te, căci ai ajuns de la slava slujirii împărăteşti la slujirea Celui mai mare Împărat;
Bucură-te, că haina împărătească ai înlocuit-o cu cea mucenicească;
Bucură-te, fiind încoronată cu o coroană nestricăcioasă;
Bucură-te, primind cununa veşnică de la Regele regilor pentru totdeauna;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacătorul 6

Ai fost o mare predicatoare a harului lui Dumnezeu în tărâmul Romei păgâne, Sfântă muceniță Alexandra, vorbind oamenilor despre Hristos Dumnezeu, iar Diocleţian al tău soț aflându-se într-o orbire crudă nu a dorit să cunoască adevărul despre cine este Hristos pentru a-L mângâia: ***Aliluia!***

Icos 6

Slăvitul mărturisitor al adevărului, marele mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință, care a strălucit în Roma păgână veche, a alungat idolul păgân care zăcea în întuneric, spunând că în idoli trăiesc demonii, dar Diocleţian nu a putut crede această mărturisire. Dar tu, credincioasă împărătească Alexandra, ai fugit de întunericul demonic al seducției, supunându-te adevărului şi plecându-ți gâtul nobil înaintea Creatorului tuturor. Din acest motiv, admirându-ţi înțelepciunea, îţi strigăm:
Bucură-te, că ai descoperit întunericul idolilor;
Bucură-te, care ți-ai deschis inima către adevăr;
Bucură-te, că ai ales calea lui Hristos pentru totdeauna prin mărturisirea ta în slujirea adevărului;

Bucură-te, că ai deschis credincioșilor calea către împărăția adevărului cu mărturisirea ta;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 7
Nu te-ai temut de chinuri, Sfântă muceniță Alexandra, fiind plină de veselia încântătoare că vei trece în împărăția adevărului care nu se stinge, a Domnului nostru Iisus Hristos, împreună cu slăvitul mare mucenic Gheorghe şi i-ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 7
Te-ai arătat slăvită mărturisitoare a lui Hristos Dumnezeul nostru, care este Calea, Adevărul și Viața, O, curajoasă împărătească Alexandra, şi prin rugăciunile slujitorului Său, marele mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă acesta a făcut mari minuni în vechea Romă păgână, iar tu, văzând aceste minuni ca o mărturie neîndoielnică a adevărului, L-ai binecuvântat în inima ta înainte ca moartea de muceni ță să-ți pecetluiască mărturisirea. Pentru aceasta, cântăm despre îndrăznirea voastră curajoasă, strigând:
Bucură-te, întorcându-ţi inima de la închinarea păgână la adevăr;
Bucură-te, că ai bucurat inimile credincioșilor;
Bucură-te, că ai ajuns în Rai;
Bucură-te, că L-ai sădit în inimile credincioșilor romani pe Hristos;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 8
Mărturisirea ta slăvită este minunată nu numai pentru supușii Imperiului Roman, ci și pentru armata cerească, curajoasă împărătească Alexandra: cum ai renunțat la coroana împărăției pământești de dragul lui Hristos? Adevărul, gloria, onoarea, bogăția, libertatea și viața slăvită însăși, pe toate acestea le-ai înlocuit de bună voie de dragul adevărului lui Hristos, cântându-I cu glas tare: ***Aliluia!***

Icos 8
Cu toată inima și cu tot sufletul tău te-ai repezit la ceruri, o slăvită împărătească Alexandra, dar nici pe cei de jos nu i-ai părăsit, căci de dragul oamenilor și al supușilor tăi ai mărturisit adevărul lui Hristos, primind în Împărăția Cerurilor coroana nepieritoare. Din acest motiv, auzi de la noi:
Bucură-te, căci cu tot sufletul și cu toată înțelegerea ți-ai îndreptat inima către Dumnezeu;
Bucură-te, că ți-ai întors inima de la binecuvântările vremelnice ale vieții;

Bucură-te, că te bucuri veşnic de binecuvântările nestricăciunilor din Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, şi cere şi pentru noi, fraţii tăi mai mici, să ne dea Hristos, Regele regilor aceste binecuvântări;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 9
Îngerii au fost uimiţi de mărturisirea ta, binecuvântată împărătească Alexandra: nu te-ai temut de puterea regală a represiunii, căci Dumnezeu dă toată puterea oamenilor. Tu, alungând cu înțelepciune slava pământească, ai moştenit slava veşnică a cerului, unde acum, în strălucirea gloriei veşnice a Regelui gloriei, cânţi pentru totdeauna: ***Aliluia!***

Icos 9
Ritorii cei mult grăitori sunt fără glas, slăvită împărătească Alexandra, căci nu au cuvinte să-ți laude faptele şi mărturisirea, fiind înțeleapta muceniţă a lui Hristos, iar noi te binecuvântăm:
Bucură-te, căci toţi cetățenii Romei au fost uimiți de mărturisirea ta curajoasă;
Bucură-te, că ai întors inimile tuturor credincioşilor din întunericul idolilor răutății;
Bucură-te, că te-ai dus în Împărăţia veşnică;
Bucură-te, că ai bucurat toată oastea cerească cu mărturisirea ta glorioasă!
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 10
Pentru a salva Roma care era plină de idolatrie păgână străveche, Creatorul şi Domnul i-a trimis pe toți mărturisitorii Săi slăviţi să propovăduiască Numele Său cel sfânt şi glorioasa Sa învățătură mântuitoare. Printre ei, slăvitul mare mucenic şi purtător de biruinţă Gheorghe a strălucit prin minunile sale, încurajându-i pe toţi credincioşîi să mărturisească adevărul, printre ei fiind şi soția împăratului persecutor al adevărului, muceniţa împărătească Alexandra care a strălucit aducând victoria pentru Dumnezeu, Creatorul tuturor şi acum împreună cu Sfântul Gheorghe îi cântă: ***Aliluia!***

Icos 10
Domnul te-a ales ca o mărturisitoare a adevărului, pentru a sluji celor care doresc să Îl cunoască pe Hristos, credincioasă împărătească Alexandra, iar noi îţi aducem neîncetat aceste cuvinte de recunoştinţă:
Bucură-te, uceniţa adevărului şi mărturisitoarea lui Hristos;
Bucură-te, ajutătoare a tuturor celor care slujesc adevărului şi suferă pentru adevăr;
Bucură-te, acuzatoare a prigonitorilor nedrepți înaintea lui Dumnezeu;

Bucură-te, căci ne rugăm ţie pentru a dobândi milă şi să ne alungi disperarea;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 11

Ţi se aduce cântarea şi în cer şi pe pământ, Sfântă muceniţă Alexandra, căci ai renunțat la titlul de împărătească și la viața însăși, din palatele regale fiind trimisă în întunericul temniței, şi apoi dată la la moarte, renunțând la coroana împărăţiei Romei pieritoare pentru coroana Împărăţiei Ierusalimului Ceresc, de unde Îi strigi pentru totdeauna Regelui regilor: ***Aliluia!***

Icos 11

Te vedem ca o lumină strălucitoare luminând în întunericul Romei păgâne, o Sfântă muceniţă şi mărturisitoare, minunată împărătească Alexandra, căci ne înveţi despre raţiunea divină scoţându-ne din întunericul acestei lumi, luminând zorii vieţii noastre cu lumina Regelui tuturor, şi pentru acest lucru te lăudăm cu bucurie:
Bucură-te, luminându-ne mintea cu adevărul lui Hristos;
Bucură-te, luminând calea către Împărăția Cerurilor pentru toți credincioșii;
Bucură-te, cea ce îi avertizezi pe cei ce se pierd pe pământ, ajutându-i pe cei care caută Cerul;
Bucură-te, că adevărul lui Hristos a fost pentru tine începutul și sfârșitul tuturor faptelor tale;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 12

Harul lui Dumnezeu a fost o sursă inepuizabilă pentru tine, Sfântă muceniță, înțeleaptă împărătească Alexandra; ai apărut ca apărătoarea poporului tău, arătându-le tuturor credincioșilor prin viața ta pe adevăratul Rege al nostru și Domn, care îți aude cântarea: ***Aliluia!***

Icos 12

Acum cântăm mila Împăratului Hristos Dumnezeul nostru și o lăudăm pe slăvita Lui mărturisitoare, înțeleapta Sfânta Alexandra, căci El te-a făcut să înțelegi calea adevărului Său, iar acum îi înveți pe toți să strige către tine:
Bucură-te, glorioasă împărătească, slujitoare a Împăratului Dumnezeu;
Bucură-te, căci ești cu adevărat ocrotitoarea tuturor credincioșilor în fața Regelui regilor;
Bucură-te, căci în cinstea numelui sfânt al tău sunt numite bisericile și fiicele credincioșilor;
Bucură-te, că tu ești protectoare a noastră, fiindcă Hristos te-a înălțat în slava Lui;
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, sfântă soție, slăvită muceniță și mărturisitoare, curajoasă şi minunată împărăteasă Alexandra primeşte această umilă rugăciune a noastră şi scoate-ne din nenorociri, din slăbiciuni, din păcate și din lașitatea noastră; eliberează-ne de toate durerile acestei lumi, o lume adulteră și păcătoasă la a cărei glorie ai renunțat, și mai ales fereşte-ne de chinuri viitoare și veșnice, căci tu vieţuieşti acum cu Regele tuturor, Hristos Dumnezeul nostru, şi fă ca şi noi să Îi cântăm împreună cu tine pentru totdeauna: ***Aliluia!***

Se zice iarăşi:

Icos 1
Dumnezeu Creatorul, care pregăteşte mântuirea oamenilor, a văzut inima ta credincioasă gata să perceapă adevărul, pe Domnul nostru Iisus Hristos, şi te-a luat, Sfântă împărătească Alexandra, de la slujba regală ca să-ţi mărturiseşti credinţa prin mucenicie. Din acest motiv, noi, minunându-ne de înțelepciunea lui Dumnezeu și de tăria cu care ai îndurat suferințele, te numim așa:
Bucură-te, că ai fost aleasă de la slăvita slujire regală să te jertfeşti prin mucenicie;
Bucură-te, că ai ajuns de pe tronul împăratului pământesc în Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, că ai înlocuit fără ezitare împărăția pământească cea vremelnică pentru Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, pentru că acum stai în Rai în îmbrățișarea primită cu dragoste părintească de Tatăl Ceresc!
Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!

Condacul 1
Aleasă din familia regală, L-ai mărturisit pe Hristos prin mucenicie; Îl lăudăm pe Hristos Dumnezeul nostru, bravul apărător al Sfintei împărătesei noastre Alexandra, căreia îi cinstim amintirea şi ne rugăm să ne mântuiască de toate necazurile și să ne ducă sufletele în pace la Regele regilor: ***Bucură-te, slăvită Sfântă muceniță Alexandra, împărăteasa!***

Apoi se zice această:

Rugăciune către Sfânta Alexandra, împărăteasa Romei

O, soție sfântă, cea mai curajoasă mărturisitoare și glorioasă apărătoare a poporului, împărătească Alexandra uită-te cu milă la noi, supușii tăi credincioși, care îți aducem această mică rugăciune. Nu urî durerile noastre păcătoase şi nici lașitatea noastră, căci noi robii tăi păcătoși suntem atrași de această lume căzută. Roagă-te la

Domnul nostru Iisus Hristos să ne lumineze mintea cu lumina adevărului și a iubirii Lui și să-L slujim doar pe El.

Roagă-l şi pe slăvitul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă să se roage pentru noi, nevrednicii şi păcătoşii, căci împreună cu el stai înaintea Împăratului tuturor şi fii împreună cu el slăvita noastră apărătoare, să fim păziţi cu ajutorul tău să scăpăm de toate necazurile și nenorocirile acestei vieți rele și așa să ajungem în portul liniștit al mântuirii noastre și împreună cu voi să lăudăm pentru totdeauna nemărginita îndurare a Regelui și Creatorului nostru în vecii vecilor. Amin.

Altă rugăciune

Ca ceea ce cu Hristos împreună împărăţeşti şi te-ai îmbogăţit cu îndrăzneală, dumnezeiască împărătească, soleşte pentru noi, credincioşii care te punem mijlocitoare, şi vindecarea slăbiciunilor şi bolilor noastre, Sfântă Alexandra, îţi cerem cu dorire, ca să fim aflaţi curaţi la judecată şi să stăm împreună cu tine înaintea lui Dumnezeu. Amin.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o înalţ, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău. Amin.

Apoi: *Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/05/14/acatistul-sfintei-mucenice-alexandra-imparateasa-romei-21-aprilie/

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Alexandra, împărăteasa şi a slugilor ei Apolo, Isachie şi Codrat

Tot în această zi (21 aprilie), pomenirea Sfintei muceniţe Alexandra, împărăteasa şi a slugilor ei Apolo, Isachie şi Codrat.

Alexandra, muceniţa lui Hristos Dumnezeu era soţia împăratului Diocleţian; deci văzând ea că Sfântul Gheorghe era chinuit în felurite chipuri spre moarte, dar că în chip minunat rămâne viu şi sănătos, s-a înfăţişat împăratului, în vreme ce aducea el jertfă idolilor, s-a mărturisit pe sine creştină înaintea împăratului. De aceea a fost pusă în închisoare; după acestea dându-se hotărâre ca să fie tăiaţi Gheorghe şi Alexandra, aflând ea aceasta în închisoare s-a rugat lui Dumnezeu şi şi-a dat sufletul.

Iar Apolo şi Isachie şi Codrat, fiind slugi împărătesei Alexandra, şi văzând-o pe ea că a dispreţuit vremelnicească şi stricăcioasa împărăţie şi pe muritorul împărat, şi că, crezând în Hristos, a şi murit pentru El, au crezut şi ei în Hristos. Şi înfăţişându-se cu îndrăznire au mustrat pe împăratul numindu-l călcător de lege şi sălbatic, şi că nu i-a fost milă de însăşi femeia sa, cu care a făcut copii.

Mâniindu-se împăratul pentru aceasta, a poruncit ca să-i pună la închisoare şi aceasta făcându-se, gândea el toată noaptea cu ce moarte îi va pierde, iar dimineaţa

scoţându-i din temniţă, pentru Codrat a poruncit să fie tăiat; iar Apolo şi Isachie, iarăţi să fie puşi la închisoare, şi să fie ucişi cu foamea; care după câteva zile fiind istoviţi de foame, şi-au dat sufletele lor Domnului.

Viaţa Sfintei slăvitei muceniţe Alexandra împărăteasa cea care a pătimit împreună cu Sfântul mare mucenic Gheorghe

Extras: Viaţa şi paraclisul Sfintei muceniţe Alexandra, împărăteasa (21 aprilie): **https://www.academia.edu/42859598/Via%C5%A3a_%C5%9Fi_paraclisul_Sfintei_muceni%C5%A3e_Alexandra_%C3%AEmp%C4%83r%C4%83teasa_21_aprilie_**

https://www2.slideshare.net/steaemy1/canon-sf-imp-alexandra

https://archive.org/details/canon-sf.-imp.-alexandra

***

Tropar: Cel ce voieşte tuturor oamenilor mântuirea te-a scos, Alexandra din rătăcire şi a aşezat înlăuntrul tău dorul iubirii Lui. Pentru aceasta, văzând tu mărturisirea lui Gheorghe, îndată ai tăgăduit împărăţia cea stricăcioasă şi dându-ţi sufletul lui Hristos, te rogi pentru cei ce te cinstesc.

Condac: Cel ce râvneşte ca toţi oamenii să se mântuiască, chematu-te-a şi pe tine, Alexandra, din închinarea idolească la cunoaşterea Lui, când te minunai de a lui Gheorghe răbdare intru chinuri şi de bărbătească lui stăruinţă; pentru aceasta prin moarte năprasnică părăsind slava împărăţiei, credincioşilor te-ai făcut solitoare.

Magalinaria: Bucură-te, Alexandra, ceea ce de dragostea lui Hristos ai fost străpunsă şi de împărăţiile cele stricăcioase îndată te-ai lipsit şi înainte de moarte de sabie sufletul, în chip minunat, ţi l-ai dat Făcătorului tău.

***

Nu fără de folos va fi ca aceia care iubind pre Sfânta mucenică Alexandra, îi cer mângâierea şi-i aduc cinstire prin psalmodierea Paraclisului, să cunoască şi puţinele amănunte care au ajuns până la noi din viaţa şi pătimirea ei.

Însă, deşi puţine, sunt destule pentru a putea da conţinut rugăciunii noastre, înţelegând cele cântate, şi pentru a ne face să ne apropiem de Sfântă cu cinstire, cu dragoste şi dorinţă de imitare. De asemenea, de folos sunt şi pentru că mintea nu se poate desfăta necontenit în aceeaşi lucrare, ci uneori vrea o rugăciune simplă, de un singur gând, făcută cu încordare, alteori, dimpotrivă, scrutând zidirea, se împărtăşeşte aşa de slava atotînţeleptului Meşter, care pe toate întru pricepere le-a făcut. Dar sunt şi răstimpuri în care, cântând, se curăţă de gânduri şi înţelesuri pătimaşe sau potoleşte învolburarea mâniei. Câteodată însă, descurajată de iuţimea şi viclenia vrăjmaşilor sau de asprimea războiului, cuprinsă fiind de lâncezeală şi descurajare, s-ar putea să nu găsească leac de mai mare ajutor ca citirea despre izbânzile unor iubitori de Dumnezeu şi despre felul cum şi-au sfârşit aceştia viaţa ca să le poată urma credinţa. Acestea, aşadar, purtându-le în cugetare, ne-am îndemnat să aşezăm înaintea Canonului de mângâiere faptele care au proslăvit-o pe această muceniţă.

Sfânta muceniţă Alexandra a fost soţia sângerosului împărat Diocleţian şi a trăit în vremea celei mai lungi şi mai crunte prigoane duse asupra creştinilor. Însă tocmai aceasta, după cum vom vedea, i s-a făcut ei pricină pentru dobândirea unei mai mari împărăţii, a adevăratei împărăţii, şi pentru a deveni mireasă a Împăratului celui veşnic şi nestricăcios.

Deci Diocleţian (284-305), cel cu nume rău, uneltitor de rele şi făptaş al multor ucideri, dar şi foarte credincios zeilor păgâni, împărăţea pe atunci în provinciile răsăritene ale Imperiului Roman. Stăpânit fiind de frică şi dorind să-şi cunoască viitorul, obişnuia să caute semne prevestitoare despre cele ce aveau să se întâmple prin junghierea de animale idolilor.

Odată, câţiva dintre slujitorii săi care erau de faţă, fiind creştini în ascuns, s-au însemnat cu semnul nemuritor al cinstitei Cruci, izgonind astfel pe demoni şi tulburând jertfele păgâne. Haruspicii, cuprinşi de învolburare, nu mai vedeau în măruntaie semnele obişnuite şi de aceea, fiind nevoiţi să jertfească de mai multe

ori, au spus că jertfele nu dau răspuns deoarece la ceremonii iau parte şi unii care nu cinstesc pe zei.

Atunci Diocleţian, înnebunit de ură, a poruncit la început ca toţi cei ce se găseau în palat să aducă jertfe, iar dacă se împotrivesc, să fie biciuiţi. La toate acestea s-a adăugat şi ura Cezarului, ginerele său, răul şi păgânul Galeriu, care, stârnit de mama lui, pe nume Romula, şi nu mai puţin încrezător în născocirile păgâneşti decât aceasta, dorea cu vrăjmăşie moartea creştinilor.

Aşa că toată iarna aceea s-au sfătuit asupra acestor lucruri, Diocleţian ţinând mult timp piept furiei lui Galeriu, arătându-i cât de primejdios ar fi să tulbure pacea întregii lumi, să verse sângele atâtor oameni, spunând că creştinii obişnuiesc să moară de bunăvoie şi că ar fi îndeajuns să-i oprească de la această credinţă pe cei din palat şi pe soldaţi. Totuşi, neizbândând nimic, s-a hotărât să asculte şi părerea sfetnicilor săi. Şi astfel, adunându-se cu ei la sfat, au vorbit pe rând, potrivit rangului fiecăruia. Unii, care îi urau pe creştini, au socotit că aceştia trebuie ucişi ca nişte potrivnici ai zeilor şi duşmani ai cultelor publice. Alţii, cunoscând voinţa Cezarului (Galeriu), s-au unit în aceeaşi părere, fie de teamă, fie din dorinţa de a-i face pe plac.

Totuşi, împăratul nu şi-a dat consimţământul dorind să întrebe zeii, şi aşa a trimis un haruspiciu la oracolul lui Apolo din Milet, care i-a răspuns în chip potrivnic lui Dumnezeu. Astfel, împăratul a fost nevoit să-şi schimbe hotărârea, poruncind să nu fie vărsare de sânge, deşi Cezarul voia să fie arşi de vii cei ce nu primeau să jertfească.

A doua zi, în 24 ale lui februarie din anul de rea pomenire 303, s-a dat un edict prin care toţi creştinii care nu primeau să se închine zeilor să fie scoşi din dregătorii, fiind ameninţaţi cu chinurile şi neavând putinţa să se apere în vreun fel.

Dar Galeriu, nefiind mulţumit de hotărâre şi încercând să-l silească pe împărat a primi planul său, a dat foc palatului prin slujitori de taină, învinuindu-i de acest lucru pe creştini.

Şi aşa Diocleţian, cuprins de furie, a început a-I supune chinurilor şi a-i trece prin foc, nevinovaţi fiind, chiar pe slujitorii săi cei apropiaţi, el însuşi stând de faţă. Ura acestuia s-a dezlănţuit, îndreptându-se împotriva tuturor creştinilor.

După acestea, împăratul a chemat de pretutindeni la sine, în Nicomidia, pe dregătorii săi la sfat. Între aceştia era şi minunatul ostaş al lui Hristos, Gheorghe, care

a fost cinstit de împărat pentru vitejia sa în război numindu-1 conducător de oaste în garda imperială, fiind el în vârstă de doar 20 de ani. Acesta, întărit de Dumnezeu şi lepădând toată frica omenească, încredinţându-se că a venit vremea să mărturisească dinaintea tuturor credinţa sa în Hristos, s-a înfăţişat în mijlocul adunării şi a început să-l mustre pe împărat pentru nedreptatea pe care o făcea creştinilor.

Împăratul, uimit de o asemenea îndrăzneală, a încercat mai întâi să-l înduplece prin cuvinte prefăcute să se lepede de astfel de vorbe şi să jertfească zeilor strămoşeşti, însă văzând stăruinţa lui Gheorghe, a poruncit să-l scoată din adunare şi să-l dea la chinuri.

Atunci Gheorghe a fost supus la multe feluri de chinuri: lovirile cu suliţa, lespezile de piatră aşezate pe piept, trasul pe roată, groapa cu var, încălţămintea cu cuie, băutura otrăvită, bătaia cu vine de bou şi toate celelalte chinuri, însă acestea n-au putut să-l facă să se lepede de credinţa sa, ci mai mult, întru toate covârşind durerea cu dragostea lui pentru Hristos, a rămas neclintit în hotărârea sa. Drept aceea, în toiul unor asemenea încercări sângeroase, Hristos Însuşi 1-a întărit cu putere dumnezeiască şi mângâiere, încât, fără de veste, văzduhul s-a înnourat şi s-a auzit un glas din cer zicând: „Nu te teme, Gheorghe, că Eu sunt cu tine!" şi s-a făcut arătare de înger în toată strălucirea, care l-a vindecat pe Sfânt de toate ranele şi l-a scos din uneltele de schingiuire.

Văzând aceste semne minunate, ostaşii au alergat degrab ca să le vestească împăratului, aducându-1 dimpreună cu ei şi pe Gheorghe, care-i urma nevătămat, purtător de biruinţă fiind şi slăvind pe Dumnezeu.

Însă harul Sfântului Duh care-1 adumbrea pe Gheorghe şi totodată vestirea celor întâmplate nu puteau să nu atingă inimile celor care-L doreau pe Dumnezeu, măcar că petreceau întru neştiinţă, şi care, fără să-L cunoască, îl căutau acolo unde nu era.

Cea dintâi dintre aceştia a fost însăşi împărăteasa Alexandra, care văzându-1 pe Gheorghe vindecat în chip minunat şi auzind şi de arătarea îngerească, a cunoscut îndată Adevărul, cuprinsă fiind de acelaşi Duh care era peste mucenic şi a voit cu îndrăzneală să-L mărturisească pe Hristos chiar atunci. Însă văzând-o eparhul Magnenţiu, mai înainte de a afla împăratul, a oprit-o şi a poruncit unora din gardă să o ducă la palat.

Aici împărăteasa a mai petrecut câteva zile urmărind minunile care se săvârşeau cu Gheorghe, marele mărturisitor al lui Hristos.

Iar după câteva zile, împăratul, înconjurat de toată suita şi de o mare mulţime de oameni, l-a chemat pe Gheorghe în capiştea lui Apolo ca să-l facă să se lepede de Hristos şi să aducă jertfele cele păgâneşti. Intrând în capişte, sfântul mucenic, făcându-şi semnul crucii, a poruncit unuia din idoli să spună cine este Dumnezeul cel adevărat, iar demonii tulburându-se au ieşit cu zgomot mare dintr-însul, prăvălindu-l la pământ şi mărturisind că Hristos este Dumnezeul cel adevărat. Neputând răbda aceasta, cei ce credeau în idoli l-au prins pe sfânt şi l-au adus degrab înaintea împăratului, cerând pedepsirea lui.

Auzind tulburarea şi văzând mulţimea întărâtată cerând moartea atletului lui Hristos, împărateasa Alexandra n-a mai răbdat, a luat hotărârea cea mai de pe urmă, hotărârea pentru stadia cea aducătoare de nestricăcioasă cunună şi pentru palestra în câte cel biruit iese biruitor şi cel omorât dobândeşte viaţa veşnică.

Ieşind aşa din palat şi străbătând mulţimea adunată, a mărturisit şi ea înaintea tuturor, cu îndrăzneală, pe Hristos că Dumnezeu adevărat. Apoi, căzând la picioarele mucenicului, defăima nebunia tiranului, ocărând pe zei şi pe cei ce se închină lor.

Iar împăratul, văzând pe soţia sa, pe împărătească, cu o aşa îndrăzneală slăvind pe Hristos, defăimând idolii şi căzând la picioarele mucenicului, s-a învârtoşat la inimă, precum odinioară Faraon, şi, cuprins de nestăpânită furie, a zis către dânsa: „Ce-ţi este ţie, Alexandra, că lipindu-te de vrăjitorul şi fermecătorul acesta, te lepezi de zei cu atâta neruşinare? Însă împărăteasa nu i-a răspuns nici un cuvânt. Atunci împăratul, umplându-se de şi mai multă nebunie, n-a mai făcut nici o altă cercetare despre Gheorghe, nici despre împărătească, ci îndată a hotărât moarte pentru amândoi într-acest chip:”Gheorghe cel rău, care a mărtusit că este creştin şi a hulit mult asupra zeilor şi asupra mea, dimpreună cu Alexandra, împărăteasa mea, care s-a amăgit de vrăjile lui şi cu asemenea nebunie a ocărât pe zei, porun-cesc să fie tăiaţi cu sabia!

Atunci ostaşii rânduiţi pentru aceasta i-au luat pe cei doi şi i-au târât în temniţă. Iar împărăteasa, cu sârguinţă urmând Sfântului şi plinindu-şi alergarea cea cu dorire la moartea mucenicească, se ruga în temniţă lui Dumnezeu, aşteptând cununa slavei din mâinile Împăratului cel veşnic. Şi rugăciunile i-au fost primite, astfel că, în noaptea dinaintea aducerii la împlinire a pedepsei, Alexandra şi-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului.

Văzând aceasta, adică dispreţuirea vremelnicei împărăţii şi a împăratului celui pământesc, precum şi mărturisirea lui Hristos şi moartea pentru El a stăpânei lor Alexandra, slugile acesteia: Apolo, Isaachie şi Codrat, au crezut şi ei în Hristos.

Deci, înfăţişându-se şi aceştia cu îndrăznire înaintea împăratului, l-au mustrat numindu-1 călcător de lege şi ocărându-1 că de însăşi femeia să nu i-a fost milă.

Acela însă, mâniindu-se, a poruncit să fie duşi în temniţă, cugetând noaptea întreagă cu ce fel de moarte să-i piardă. Şi aşa dimineaţa, scoţându-i din temniţă, Codrat a poruncit să fie tăiat cu sabia, iar Apolo şi Isaachie să fie duşi din nou în temniţă şi să fie ucişi cu foamea. Iar după câteva zile, istoviţi fiind de foame, şi-au dat şi acesstia sufletele lor în mâinile Domnului.

Biserica a rânduit ca pomenirea lor să se săvârşească în aceeaşi zi cu Sfânta muceniţă Alexandra, a cărei mărturisire i-a însufleţit şi pe dânşii să primească moartea cea mucenicească pentru Hristos.

Cu ale ei sfinte rugăciuni şi cu ale celor împreună cu dânsa pomeniţi, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi! Amin.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfântului slăvitului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă

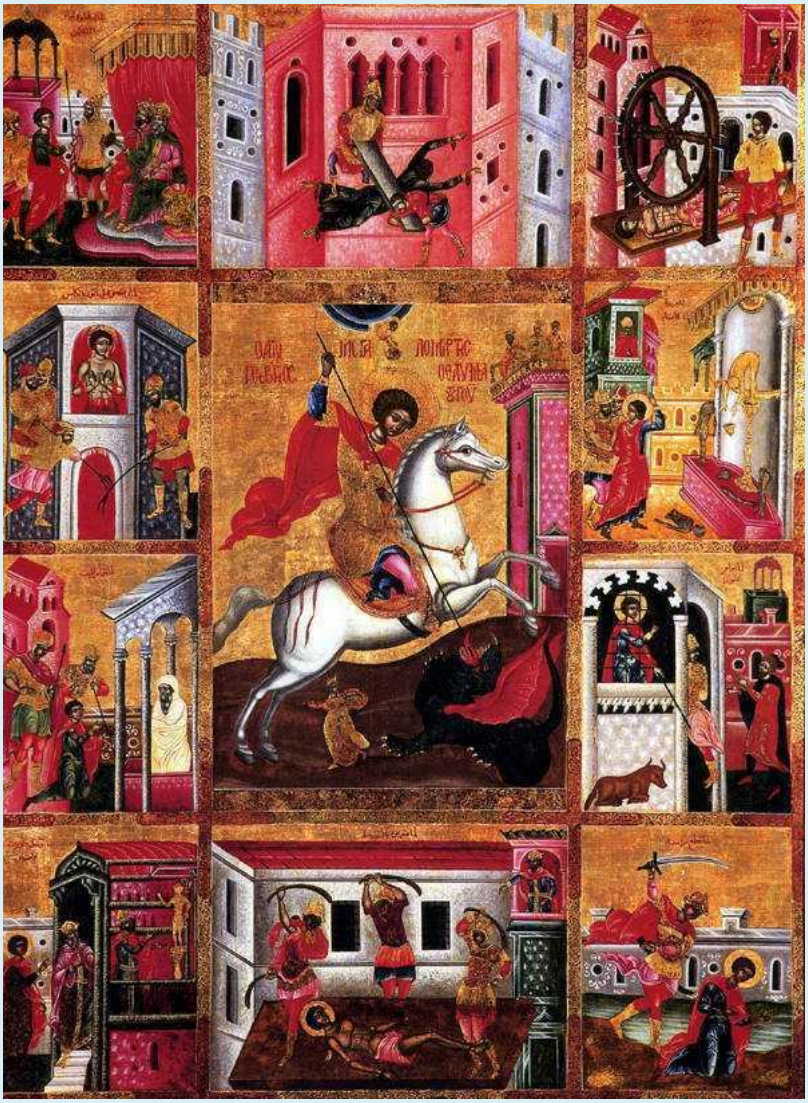

Sceptrul împărăţiei Romei luându-l cu nevrednicie păgânul Diocleţian, foarte mult se silea la necurata slujbă idolească. El mai întâi cinstea pe Apolon vrăjitorul, ca şi cum i-ar fi fost mai înainte vestitor de cele ce vor să fie. Pentru că diavolul petrecând în acel idol neînsufleţit, dădea răspunsuri la cei ce-l întrebau, cu minciună proorocind despre cele ce vor să fie, deşi niciodată nu se împlineau proorociile lui.

Odată, întrebând Diocleţian pe Apolon despre un lucru, diavolul i-a dat un răspuns ca acesta: "Nu pot cu adevărat, ca mai înainte să-ţi spun cele ce vor să fie, căci împiedicare îmi fac oamenii cei drepţi pe pământ şi pentru aceea mint

Tripoadele cele de farmece în capişti; pentru că drepţii sleiesc a noastră putere".Deci, a întrebat Diocleţian pe slujitori: "Cine sunt drepţii aceia de pe pământ, din pricina cărora zeul Apolon nu poate să prooroceaască?" Iar slujitorii i-au răspuns: "Creştinii de sub cer sunt drepţii aceia".

Aceasta auzind-o Diocleţian, s-a umplut de mânie şi de iuţime asupra creştinilor şi prigonirea cea de deasupra lor care abia încetase, a ridicat-o iarăşi. Şi îndată a trimis sabia sa prigonitoare asupra oamenilor lui Dumnezeu celor drepţi, nevinovaţi şi fără prihană, cu poruncă ucigătoare, în toate părţile stăpânirii sale.

Şi puteai să vezi atunci închisorile barbarilor, tâlharilor şi ale făcătorilor de ruşine deşarte, însă erau pline de cei ce mărturiseau pe adevăratul Dumnezeu. Puteai să vezi felul caznelor celor mai înainte obişnuite, lepădându-se ca simple, iar altele noi şi mai cumplite aflându-se, prin care în toate zilele mulţimea creştinilor era schingiuită pretutindeni. Iar după ce în toate părţile şi mai ales dintre ale Răsăritului s-au adus la împărat multe scrisori pline de clevetiri asupra creştinilor, care îl înştiinţau că cei ce nu ţin porunca lui întru nimic, şi care se numesc creştini, numărul acelora este fără de sfârşit; pentru că atâta s-au înmulţit, încât este de trebuinţă, ca ori să-i lase să petreacă în credinţă, ori cu război să se ridice asupra lor.

Atunci împăratul a chemat de pretutindeni la sine în Nicomidia, pe antipaţi şi pe ighemonii săi la sfat, pe domni, pe boieri şi pe tot senatul său adunându-l; le-a descoperit mânia sa asupra creştinilor şi poruncea, ca fiecare să dea sfat la lucrul ce le era pus înainte. Deci, mulţi grăind multe, la sfârşit singur tiranul a vărsat o otravă ca aceasta, că nimic nu este mai cinstit şi mai de bună trebuinţă decât să se cinstească zeii cei vechi părinteşti. Şi toţi învoindu-se cu sfatul lui, le-a zis iarăşi: "Dacă astfel toţi socotiţi şi pe aceasta cu osârdie doriţi să o faceţi şi a mea dragoste mult se cinsteşte de voi, apoi sîrguiţi-vă cu totul să pierdeţi credinţa creştinească cea potrivnică zeilor noştri, din toată împărăţia noastră. Şi ca să puteţi mai cu înlesnire a săvârşi aceasta, eu cu toate puterile voi ajuta vouă". Deci, toţi au primit şi au lăudat acel cuvânt împărătesc. Însă Diocleţian şi senatul au voit, ca şi al doilea şi al treilea rând să se adune la acelaşi sfat şi au înştiinţat poporul; după aceea au întărit ca neschimbată să fie porunca aceasta.

În acea vreme, în cetatea Romanilor era minunatul ostaş al lui Hristos, Sfântul Gheorghe, cu neamul din Capadocia, fiu de părinţi creştini vestiţi, din tinereţe învăţând buna credinţă. Acela din copilăria sa a rămas orfan de tată, sfârşindu-se tatăl său prin mucenicească nevoinţă pentru Hristos, iar maica lui s-a mutat cu el în Palestina, căci de acolo era cu neamul şi avea acolo multe averi şi moşteniri. Iar

după ce Gheorghe a ajuns la vârsta desăvârşită, fiind şi frumos la faţă, s-a arătat şi foarte viteaz cu trupul; pentru aceea s-a rânduit în oaste şi s-a pus tribun peste ostaşii unei cete vestite. În acea boierie fiind, după ce şi-a arătat vitejia sa în războaie, s-a cinstit cu dregătoria de comit şi de voievod de către împăratul Diocleţian, mai înainte de a şti că este creştin, la douăzeci de ani ai vârstei sale, după ce maica lui se sfârşise întru Domnul.

Şi când acel sfat tirănesc se săvârşea spre pierderea creştinilor, Sfântul Gheorghe era lângă împăratul. Deci, în ziua dintâi, văzând atâta pornire a păgânilor asupra creştinilor şi că sfatul lor cel nedrept nu poate deloc a se schimba, s-a chibzuit cu judecată, că acea vreme este potrivită mântuirii. Şi îndată, toate cele ce le avea la sine, aurul, argintul şi hainele le-a împărţit săracilor; pe robii care erau cu sine i-a liberat şi celelalte averi pe care le avea în Palestina a hotărât să le împartă la cei ce n-au, iar pe robi să-i libereze. Şi în a treia zi, în care sfatul cel sângeros al păgânului împărat şi al domnilor lui celor necuraţi, făcut cu nedreptate spre uciderea nevinovaţilor creştini, era să se întărească, ***Sfântul Gheorghe, viteazul ostaş al lui Hristos, lepădând toată frica omenească şi întărindu-se întru Unul Dumnezeu, având numai frica Lui în sine, a stat cu faţa luminată şi cu minte bărbătească în mijlocul adunării celei mari păgâneşti şi fără de lege şi unele ca acestea a început a le zice: "Până când, o, împărate şi voi domni şi sfetnici, care, fiind rânduiţi pentru îndreptarea legilor bune şi a judecăţilor celor drepte, porniţi mânia voastră asupra creştinilor şi înmulţiţi nebunia voastră, întărind hotărârile cele fărădelege şi judecăţile cele nedrepte, dându-le asupra oamenilor nevinovaţi, care n-au făcut nimănui strâmbătate? Pentru ce îi prigoniţi şi chinuiţi pe creştini prin a voastră păgânătate silind pe aceia, care au învăţat a ţine bine sfânta credinţă? Pentru că idolii voştri nu sunt dumnezei. Deci, nu vă amăgiţi cu minciunile, căci Hristos este Unul Dumnezeu şi Acela Unul, întru slava lui Dumnezeu Tatăl; toate s-au făcut prin El şi cu Duhul Lui Cel Sfânt toate s-au alcătuit. Ori singuri să cunoaşteţi adevărul şi să învăţaţi dreapta credinţă, ori pe cei ce ţin de adevăr şi de dreapta credinţă, nu-i tulburaţi cu nebunia voastră!"***

De nişte cuvinte ca acestea ale lui Gheorghe şi de îndrăzneala lui cea neaşteptată minunându-se toţi, şi-au întors ochii către împărat vrând să audă ce va răspunde la aceste vorbe. Iar împăratul, ca un ieşit din minţi sau ca un asurzit de tunet, şedea tăcând, înăbuşind în sine pornirea de mânie. Apoi a făcut semn unuia din cei ce şedeau cu el, prieten al său, cu numele Magnenţie, cu dregătoria antipat, ca să răspundă lui Gheorghe. Iar Magnenţie, chemând la sine mai aproape pe sfânt, i-a zis: "Cine te-a îndemnat la o atât de mare îndrăzneală şi grăire?" ***Răspuns-a sfântul: "Adevărul!"*** Magnenţie i-a zis: "Care este adevărul acela?" ***Răspuns-a Gheorghe: "Adevărul este Însuşi Hristos, Cel prigonit de voi".*** Zis-a Magnenţie:

"Dar şi tu eşti creştin?" ***A răspuns Sfântul Gheorghe: "Sunt rob al lui Hristos, Dumnezeul meu, şi spre El nădăjduind, în mijlocul vostru am stat de voia mea, ca să mărturisesc pentru adevăr".***

Cu aceste cuvinte ale sfântului s-a pornit spre ceartă adunarea aceea, unii zicând unele şi alţii altele, apoi se auzea un glas şi o strigare fără de rânduială, precum se obişnuieşte a se face într-o mulţime de popor păgân. Atunci Diocleţian, poruncind prin vorbitori să fie tăcere, şi-a întors ochii spre sfânt şi, cunoscându-l, i-a zis astfel: "Eu şi mai înainte m-am minunat de bunul tău neam, o, Gheorghe! Sfatul tău şi vitejia judecând-o a fi vrednică de cinste, te-am cinstit nu cu dregătorii mici; iar acum, deşi nu grăieşti spre folosul tău, însă eu iubind înţelepciunea şi bărbăţia care este în tine, cele de folos te sfătuiesc ca un tată şi te îndemn să nu te lipseşti de slava ostăşească şi de cinstea dregătoriei tale şi să nu-ţi dai floarea tinereţilor tale la munci, prin nesupunerea ta; ci să aduci jertfă zeilor, căci mai mare cinste vei lua de la noi".

Iar Sfântul Gheorghe a răspuns: "O, de ai fi cunoscut, mai ales tu singur, împărate, prin mine, pe adevăratul Dumnezeu şi I-ai fi adus jertfă de laudă Lui, te-ar fi învrednicit împărăţiei celei mai bune şi fără de moarte, de vreme ce aceea de care acum te îndulceşti este o împărăţie nestatornică, deşartă şi degrab pieritoare. De aceea şi cele dintr-însa sunt vremelnice şi nimic nu folosesc pe cei ce le au. Deci, nimic din acelea nu poate să-mi slăbească buna mea credinţă către Dumnezeul meu şi nici un fel de chin nu-mi va îngrozi sufletul, nici îmi va clinti mintea".

Acestea zicând sfântul, iar împăratul fiind cuprins cu totul de mânie şi nelăsându-l să-şi sfârşească cuvintele, a poruncit celor înarmaţi, care stăteau înainte, să scoată din adunare cu suliţele pe Gheorghe şi să-l arunce în temniţă.

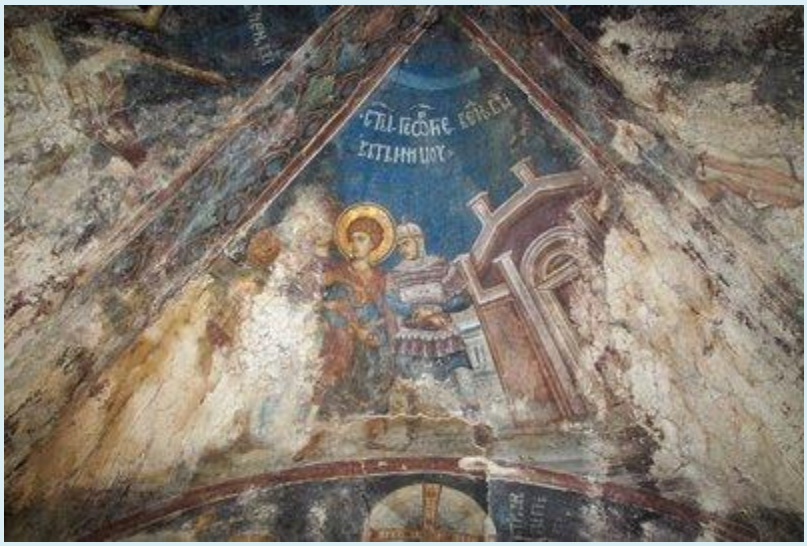

Icoana Sfântului Gheorghe - fiind dus în temniţă - de la Mănăstirea Decani

Iar ostaşii, săvârşind degrabă porunca lui, o suliţă atingându-se de trupul sfântului, îndată fierul s-a făcut asemenea plumbului; pentru că s-a turtit ca plumbul, iar gura mucenicului s-a umplut de laudele lui Dumnezeu. Ducând ostaşii pe mucenic în temniţă, l-au întins la pământ cu faţa în sus, bătându-l peste tălpile picioarelor, punându-i o piatră mare pe piept, căci astfel le poruncise tiranul. Iar sfântul răbdând, neîncetat înălţa mulţumire lui Dumnezeu, până în ziua următoare.

Sosind ziua, împăratul iarăşi a chemat la cercetare pe mucenic şi văzându-l turtit de greutatea pietrei, l-a întrebat, zicând: "Oare te-ai pocăit, Gheorghe, sau încă petreci în nesupunerea ta?"

Iar sfântul, având pieptul turtit de piatră, abea putea să grăiască şi i-a zis: "Dar oare într-atâta slăbănogire, o, împărate, mă socoteşti că am ajuns, ca pentru atât de mică suferinţă să-mi lepăd credinţa? Mai lesne vei slăbi tu chinuindu-mă, decât eu fiind muncit".

Atunci Diocleţian a poruncit să aducă o roată mare de muncire, sub care erau aşternute scânduri, pline de fiare ascuţite şi înfipte în ele, asemenea unor săbii, ţepuşe şi cuţite; iar acele fiare erau unele drepte, iar altele strâmbe, după asemănarea undiţelor. Pe acea roată a poruncit să lege pe mucenic şi, întorcând roata, să-i taie tot trupul cu acele fiare ascuţite, ce erau înfipte în acele scânduri sub roată. Aşa, fiind sfântul muncit şi în bucăţi tăiat şi ca o trestie sfărâmându-se, răbda cu vitejie; şi mai întâi în munca aceea, cu mare glas se ruga lui Dumnezeu, nescoţând nici un suspin; ci ca unul ce doarme şi nu simte, astfel răbda.

Icoana Sfântului Gheorghe - fiind torturat pe roată - de la Mănăstirea Decani

Iar împăratului, părându-i-se că mucenicul este mort, bucurându-se a lăudat pe zeii săi şi a strigat, zicând: "Unde este Dumnezeul tău, Gheorghe? Pentru ce nu te-a scăpat de nişte munci ca acestea?" Deci, a poruncit să-l dezlege de la roată, ca pe un mort, iar el s-a dus la capiştea lui Apolon. ***Apoi deodată s-a înnorat văzduhul, s-a făcut tunet înfricoşat şi mulţi au auzit un glas de sus, zicând: "Nu te teme, Gheorghe, căci sunt cu tine!"***

Apoi după puţin s-a făcut o strălucire mare şi neobişnuită şi s-a arătat îngerul în chip de tânăr preafrumos, stând lângă roată ca purtător de lumină, strălucind cu faţa şi, punând mâna pe mucenic, i-a zis: "Bucură-te!" Şi nimeni nu îndrăznea să se apropie de roată şi de mucenic cât timp s-a văzut acolo cel ce se arătase. Iar după ce s-a făcut nevăzut, mucenicul s-a pogorât singur de pe roată, dezlegat de îngerul lui Dumnezeu şi tămăduit de răni; apoi stătea cu trupul sănătos, mulţumind lui Dumnezeu şi chemând pe Domnul.

Ostaşii, văzând aceasta, au fost cuprinşi de spaimă mare şi nedumerire şi, alergând, au spus împăratului, care era încă în capişte la săvârşirea necuratei jertfe idoleşti, urmând după ostaşi şi Sfântul Gheorghe, care a stat înaintea împăratului în capişte. Văzându-l împăratul, întâi n-a crezut că este Gheorghe, ci i se părea că este altul care seamănă cu el. După aceea cei ce stăteau aproape de împărat, căutând cu dinadinsul către mucenic, au cunoscut că este chiar Gheorghe, şi încă şi mucenicul singur a strigat cu mare glas: ***"Eu sunt Gheorghe".*** Şi toţi s-au spăimântat şi, nepricepând, au tăcut multă vreme, iar doi dintre bărbaţi care erau acolo, cinstiţi cu dregătoria curţii, Anatolie şi Protoleon, fiind mai înainte învăţaţi în credinţa creştină, văzând acea minune străină, s-au întărit desăvârşit în credinţa lui Hristos şi

au strigat, zicând: ***"Unul este Dumnezeu mare şi adevărat! Dumnezeul creştinilor".*** Şi îndată împăratul a poruncit ca să-i prindă şi fără de nici o cercetare să-i scoată afară din cetate şi să fie tăiaţi cu sabia.

Sfântul Anatolie comandantul

Şi mulţi au crezut atunci în Hristos, dar îşi tăinuiau credinţa, neîndrăznind să o mărturisească de frică.

Împărăteasa Alexandra, fiind încă în capişte şi văzând acolo pe mucenic tămăduit prin minune şi auzind de arătarea îngerească, a cunoscut adevărul şi voind cu îndrăzneală să mărturisească pe Hristos, a oprit-o eparhul şi mai înainte de a şti împăratul, a poruncit să o ducă acasă. Iar făcătorul de rău Diocleţian, neputând să facă nici un bine, a poruncit să-l arunce pe Sfântul Gheorghe într-o groapă cu var nestins şi să-l lase acolo până a treia zi. ***Sfântul, ducându-se acolo, se ruga către Domnul cu mare glas, zicând: "Mântuitorul celor necăjiţi, scăparea celor izgoniţi, nădejdea celor fără de nădejde, Doamne Dumnezeul meu, auzi rugăciunea robului Tău şi caută spre mine şi mă miluieşte. Izbăveşte-mă de meşteşugirile potrivnicului, şi-mi dă putere, ca până la sfârşit, să păzesc neschimbată mărturisirea numelui Tău cel Sfânt. Nu mă lăsa, Stăpâne, pentru păcatele mele, ca să nu zică niciodată vrăjmaşii mei: "Unde este Dumnezeul lui?" Arată puterea Ta şi preamăreşte numele Tău în mine, netrebnicul robul Tău. Trimite pe îngerul Tău, pe păzitorul nevredniciei mele, Cel ce ai prefăcut în rouă cuptorul Babilonului şi pe sfinţii Tăi tineri i-ai păzit nevătămaţi, Doamne, că bine eşti cuvântat în veci. Amin".***

Aşa rugându-se şi îngrădindu-şi tot trupul cu semnul Crucii, s-a pogorât în groapă, bucurându-se şi preaslăvind pe Dumnezeu. Iar slujitorii, scufundându-l legat, după poruncă, în varul cel nestins, s-au întors. A treia zi a poruncit împăratul să scoată oasele mucenicului din groapă, crezând că a ars în var. Şi, ducându-se slujitorii, au săpat varul şi au găsit pe sfânt întreg, mai presus de nădejde, viu şi sănătos, stând dezlegat, cu faţa luminată, cu mâinile întinse în sus şi mulţumind lui Dumnezeu pentru toate facerile de bine. Iar slujitorii şi poporul care erau lângă el, se uimeau de spaimă şi de mirare şi într-un glas preamăreau pe Dumnezeul lui Gheorghe şi-L numeau mare!

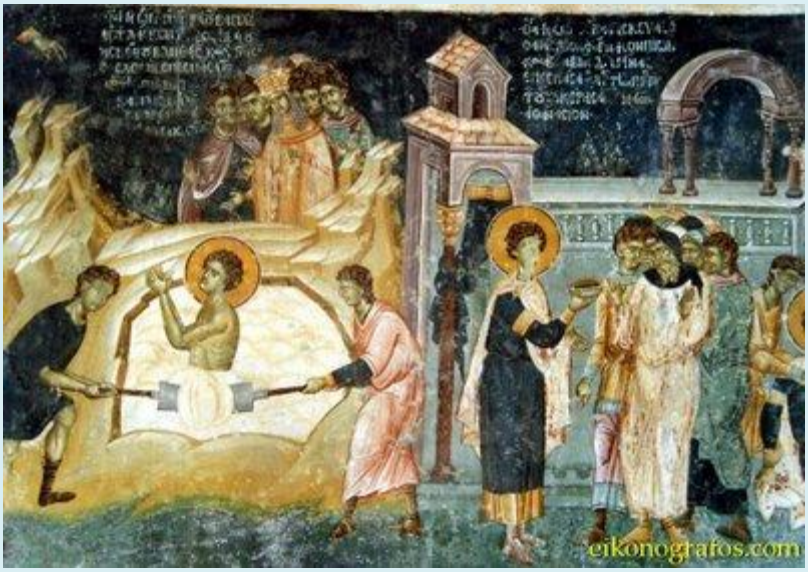

Icoana Sfântului Gheorghe - a fost pus în groapa de var, şi mai apoi i s-a dat să bea otravă

Aflând despre aceasta Diocleţian, a poruncit să aducă îndată pe sfânt înaintea lui şi, preamult minunându-se, a zis: "De unde este în tine, Gheorghe, o putere ca aceasta şi cu ce fel de vrăji meşteşugeşti? Spune, pentru că mi se pare că tu, prin arătarea meşteşugului vrăjitoresc prefaci credinţa Celui răstignit în vrăjitorie, ca făcând pe toţi să se minuneze de vrăjile tale, să te arăţi că eşti mare". ***Sfântul răspunse: "Eu aşteptam, o, împărate, ca tu să nu poţi nici a-ţi deschide gura spre hulirea Atotputernicului Dumnezeu, Căruia toate îi sunt cu putinţă şi cu minuni izbăveşte din primejdii pe cei ce nădăjduiesc spre El. Iar tu, fiind înşelat de diavol, ai alunecat într-o rătăcire şi o pierzare atât de adâncă, încât numeşti vrăji şi farmece minunile Dumnezeului meu cele văzute de ochii noştri; deci plâng de orbirea voastră, vă numesc ticăloşi şi vă judec nevrednici de răspunsul meu!"***

Atunci Diocleţian a poruncit să aducă nişte încălţăminte de fier care să aibă într-însele piroane lungi şi arzându-le, să-i încalţe amândouă picioarele mucenicului,

apoi bătându-l, să-l fugărească până la temniţă. Într-o încălţăminte ca aceea fugărit fiind mucenicul, tiranul îşi bătea joc, zicând: "Cât de grabnic eşti, Gheorghe! Foarte repede alergi, Gheorghe!" ***Iar mucenicul fiind târât aşa de greu şi bătut cumplit, zicea către el: "Aleargă, Gheorghe, aleargă ca să ajungi, căci alergi aşa ca şi cum n-ai şti". După aceea, chemând pe Dumnezeu, grăia: "Caută din cer, Doamne, şi vezi osteneala mea. Auzi suspinul ticălosului Tău rob, că s-au înmulţit vrăjmaşii mei şi cu urâciune nedreaptă m-au urât, pentru numele Tău cel Sfânt. Deci Tu Însuţi mă vindecă, Stăpâne, că s-au tulburat oasele mele şi-mi dă răbdare până la sfârşit ca să nu zică vreodată vrăjmaşul meu: "M-am întărit asupra lui" ".***

Aşa se ruga Sfântul Gheorghe, mergând la temniţă, în care, fiind aruncat, slăbea cu trupul de răni, având picioarele foarte rănite. Însă cu duhul se întărea, pentru că toată ziua aceea şi toată noaptea nu înceta a înălţa mulţumiri şi rugăciuni lui Dumnezeu. Apoi s-a tămăduit de răni, cu ajutorul lui Dumnezeu, în acea noapte şi s-a făcut sănătos la picioare, precum şi la tot trupul.

A doua zi l-au adus iarăşi în faţa împăratului, la locul de privelişte, unde era împreună cu împăratul toată suita. Văzând împăratul că mucenicul merge bine, neşchiopătînd cu picioarele, ca şi cum n-ar fi avut nici o rană, cu mare mirare a zis către dânsul: "Ce este, Gheorghe, ţi-au plăcut încălţămintele?" ***Sfântul răspunse: "Cu adevărat mi-au fost plăcute!"*** Împăratul zise: "Leapădă-ţi îndrăzneala şi fii blând şi supus. Apoi, lepădând meşteşugul vrăjitoresc, apropie-te şi jertfeşte milostivilor zei, ca să nu te lipseşti de viaţa aceasta dulce, prin chinurile cele grele". ***Sfântul Gheorghe răspunse: "Cât sunteţi de nebuni! Căci puterea lui Dumnezeu o numiţi farmece şi vă mândriţi cu înşelăciunea diavolească cea fără de ruşine".*** Deci Diocleţian, căutând cu ochi mânioşi şi răcnind cu glas sălbatec, a tăiat vorba mucenicului şi a poruncit celor ce stăteau înainte să bată peste grumaji pe sfânt, ca să se înveţe a nu ocărî pe împărat. Apoi a poruncit să-l bată cu vine de bou până ce trupul lui se va vedea plin de sânge.

Icoana Sfântului Gheorghe - Biciuirea Sfântului - de la Mănăstirea Decani

Astfel, Sfântul şi marele mucenic Gheorghe, fiind cumplit chinuit, nicidecum nu şi-a schimbat lumina feţii sale; lucru pentru care împăratul, mâniindu-se mult, zicea către cei ce erau împrejurul lui: "Cu adevărat, aceasta nu este putere şi bărbăţie în Gheorghe, ci un lucru de meşteşugire şi vrăjitoresc". După aceea Magnenţie a zis către împărat: "Este aici un om iscusit în vrăjitorii cu numele Atanasie, căruia, dacă vei porunci să-l cheme, degrabă biruindu-se Gheorghe, se va supune poruncii tale". Şi îndată, chemând pe vrăjitorul acela, a stat înaintea împăratului şi a zis către dânsul Diocleţian: "Ceea ce a făcut aici necuratul Gheorghe, au văzut ochii tuturor celor ce stau de faţă şi cum le-a făcut acelea, ştiţi numai voi cei iscusiţi în acel meşteşug; deci, sau să-l biruieşti şi să-i strici vrăjitoriile lui şi nouă supus să ni-l faci, sau cu farmecele otrăvii degrabă să-l pierzi din viaţa aceasta; ca astfel, din meşteşugul care s-a învăţat, din acelaşi meşteşug să-şi ia moartea cea cuvenită lui; căci pentru aceea l-am lăsat să trăiască până acum". Iar vrăjitorul a făgăduit că a doua zi va săvârşi tot ce i s-a cerut să facă.

Deci, împăratul, poruncind să păzească în temniţă pe mucenic, s-a sculat de la judecată. ***Iar sfântul, intrând în temniţă, chema pe Dumnezeu, zicând: "Minunată fă, Doamne, mila Ta spre mine, îndreptează paşii mei spre mărturisirea Ta şi săvârşeşte alergarea mea întru credinţa Ta; ca întru toţi să se prea mărească***

numele Tău cel Preasfânt!" A doua zi iarăşi a şezut împăratul la judecată, la un loc mai înalt, în văzul tuturor. Şi a mers şi Atanasie vrăjitorul, mândrindu-se întru a sa înţelepciune, ducând împăratului şi tuturor celor ce stăteau de faţă oarecare lucruri fermecate în felurite vase. Şi a zis către împărat: "Să se aducă acum aici osânditul acela şi va vedea toată lucrarea zeilor noştri şi puterea farmecelor mele". Şi luând un vas a zis: "De voieşti, o, împărate, ca omul acela fără minte să te asculte întru toate, atunci să bea băutura aceasta". Apoi iarăşi alt vas luând, a zis: "Iar de voieşti împărăţia ta, să vezi moartea lui cea amară, pe aceasta să o bea". Şi îndată din porunca împăratului, a fost adus Sfântul Gheorghe înaintea lui la judecată. Şi a zis către dânsul, Diocleţian: "Acum se vor strica şi vor înceta toate vrăjile tale, Gheorghe!" Şi a poruncit cu sila să-l adape pe el cu băutura fermecată. Iar sfântul bând-o fără îndoire, stătea nevătămat, bucurându-se şi batjocorind acea înşelăciune idolească şi diavolească.

Împăratul, înnebunind de mânie, a poruncit, ca şi cu cealaltă băutură plină de otravă de moarte, să-l adape cu sila. Iar sfântul neaşteptând ca să-l silească, a luat singur vasul de bunăvoie şi a băut otrava cea purtătoare de moarte; dar era fără nici o vătămare cu ajutorul darului lui Dumnezeu, fiind păzit de moarte. Şi s-a minunat împăratul cu toată suita; asemenea şi vrăjitorul Atanasie stătea ca ieşit din minţi, minunându-se şi nepricepându-se. Apoi, după un ceas, a zis împăratul către mucenic: "Până când, Gheorghe, ne faci a ne mira de faptele tale? Până când ne amăgeşti şi nu ne spui adevărul? Prin ce fel de meşteşugiri vrăjitoreşti nu bagi seamă de muncile ce-ţi aducem asupra ta, încât nici de adăparea cea purtătoare de moarte nu te-ai vătămat? Spune-mi cu adevărat toate, că voim să te ascultăm cu blândeţe". ***Atunci fericitul Gheorghe a răspuns: "Să nu socoteşti, împărate, că noi cu scorniri omeneşti răbdăm schingiuiri, ci cu chemarea lui Hristos şi cu puterea Lui; pentru că, nădăjduind spre Dânsul, întru nimic socotim toate chinurile, după tainica Lui învăţătură".*** Zis-a Diocleţian: "Care este tainica învăţătură a Hristosului Tău?" ***Sfântul Gheorghe a răspuns: "Ştiind, de mai înainte, că a voastră răutate sporeşte spre mai rău, a învăţat pe slugile Sale să nu se teamă de cei ce ucid trupul, că sufletul nu-l pot ucide, căci ni se spune că nici un fir de păr din capul nostru nu va pieri, iar de veţi bea ceva de moarte nu vă va vătăma. Şi acum ascultă, o, împărate; aceasta ne este nouă făgăduinţa cea nemincinoasă a Lui, pe care în scurt o voi arăta ţie: Cel ce crede în Mine, lucrurile pe care Eu le fac şi acela le va face.***

Zis-a Diocleţian: "Şi care lucruri ziceţi voi, că sunt ale Lui?***" Răspuns-a sfântul: "Pe orbi a-i lumina, pe cei stricaţi a-i curăţi, şchiopilor a le da umblare şi surzilor auzire; duhurile cele necurate a le izgoni, pe morţi a-i învia şi altele asemenea acestora. Acestea sunt lucrurile lui Hristos".*** Împăratul, întorcându-se

către Anastasie vrăjitorul, a zis: "Tu ce zici de acestea?" "Mă minunez cum, batjocorind blândeţea ta, acesta grăieşte minciuni, nădăjduind că va scăpa din puternicele tale mâini. Pentru că noi, folosindu-ne de multe faceri de bine de la zeii cei fără de moarte în toate zilele, însă niciodată n-am văzut ca să învieze un mort. Iar acesta, nădăjduind spre un om mort şi ţinându-se de Dumnezeul Cel răstignit, Îl mărturiseşte fără ruşine, că Acela este făcător de lucruri mari. Şi deoarece înaintea noastră a tuturor a mărturisit aceasta, cum că Dumnezeul lui este făcător de nişte minuni ca acestea şi că cei ce cred în El au luat această nemincinoasă făgăduinţă, ca aceleaşi lucruri să le facă, pe care şi Acela le făcea, deci să învieze şi acesta un mort înaintea ta, împărate, şi înaintea noastră a tuturor şi atunci şi noi ne vom pleca Dumnezeului său, ca Unui mai puternic. Iată se vede nu departe de aici un mormânt, în care cu puţine zile mai înainte a fost pus un mort, pe care eu îl ştiu de când era viu; pe acela de-l va învia Gheorghe, cu adevărat ne va birui pe noi!"

Şi s-a minunat împăratul de un sfat ca acesta a lui Atanasie. Deci, era un mormânt mare, departe de divan ca la o jumătate de stadie pentru că se făcea judecata aceea în priveliştea ce era lângă porţile cetăţii şi se vedea mormântul acela din cetate. Că elinii aveau obicei ca nu în cetate, ci afară din cetate să-şi îngroape morţii lor. Deci, împăratul a poruncit mucenicului, ca spre arătarea puterii Dumnezeului său, să învie pe mortul acela. Iar Magnenţie antipatul a rugat pe împărat ca Gheorghe să fie dezlegat din legături. Şi fiind dezlegat, Magnenţiu a zis către dânsul: "Acum, Gheorghe, arată-ţi lucrurile cele minunate ale Dumnezeului tău şi pe toţi ne vei aduce la credinţa Lui". ***A zis către el sfântul: "Dumnezeul meu, Cel ce toate le-a făcut din cele ce nu erau, este puternic, ca prin mine robul Său să învie pe mortul acela. Însă voi, fiind întunecaţi la minte de înşelăciune, nu puteţi să cunoaşteţi adevărul. Dar pentru poporul acesta ce stă înainte, va face Domnul meu această minune pe care voi o cereţi; însă să nu socotiţi că este vrăjitorie. Iată vrăjitorul pe care l-aţi pus de faţă, înaintea voastră a tuturor a mărturisit adevărul, că nici o vrăjitorie, nici puterea vreunui zeu n-a putut cândva să învie vreun mort. Iată înaintea tuturor celor ce stau împrejur şi în auzul tuturor voi chema pe Dumnezeul Meu".***

Aceasta zicând, şi-a plecat genunchii şi mult s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi. După aceea, sculându-se, cu glas mare iarăşi s-a rugat, zicând: ***"Dumnezeul veacurilor, Dumnezeul milelor, Dumnezeul tuturor puterilor şi Atotputernice, Cel ce nu ruşinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine, Doamne Iisuse Hristoase, auzi-mă pe mine smeritul robul Tău în ceasul acesta, Cel ce ai auzit pe Sfinţii Tăi Apostoli în tot locul, la toate muncile şi semnele, dă neamului acestuia viclean semnul cerut şi înviază mortul, care zace în mormânt, spre înfruntarea celor ce se leapădă de Tine şi spre slava Ta şi a Tatălui Tău şi a Preasfântului Duh.***

Astfel, Stăpâne, arată celor ce stau înainte, că Tu eşti Unul Dumnezeu peste tot pământul, ca să Te cunoască pe Tine Domnul Cel Atotputernic şi cum că toate se supun voinţei Tale şi a Ta este slava în veci. Amin!"

Iar când a zis "Amin", îndată s-a făcut vuiet mare şi cutremur, încât toţi s-au spăimântat foarte. Atunci acoperământul mormântului a căzut la pământ şi mormântul deschizându-se, mortul s-a sculat viu şi a ieşit dinăuntru, privindu-l toţi, fiind îngroziţi de frică. Şi îndată s-a făcut ceartă mare în popor, căci mulţi se bucurau şi pe Hristos ca pe un Dumnezeu mare Îl lăudau.

Icoana Sfântului Gheorghe - învierea unui om

Iar împăratul şi cei împreună cu dânsul, umplându-se de spaimă şi de necredinţă, mai întâi ziceau că Gheorghe, fiind vrăjitor mare, nu pe un mort, ci pe un duh oarecare şi o nălucă a sculat din mormânt, spre amăgirea celor ce privesc. După aceea, cunoscând că nu este nălucire, ci cu adevărat om înviat din morţi, care chemă numele lui Hristos, alerga la Gheorghe şi de el se lipea, toţi erau întru nepricepere mare ca nişte ieşiţi din minte şi cu totul neştiind ce să facă, tăceau. Iar Atanasie, alergând, a căzut la picioarele Sfântului Gheorghe, mărturisind pe Hristos că este Dumnezeu Atotputernic şi rugând pe mucenic ca să-i ierte greşelile cele făcute din neştiinţă. Iar după câtăva vreme, Diocleţian poruncind să tacă poporul, a

început a grăi astfel: "Oare vedeţi amăgire, o, bărbaţilor? Oare vedeţi răutatea şi vicleşugul vrăjitorilor acestora? Acest necurat Atanasie, ajutând vrăjitorului celui de un obicei cu dânsul, nu i-a dat otravă aceluia să bea, ci nişte farmece ca să-i ajute spre amăgirea noastră şi pe un om viu, cu vrăjile lor l-au făcut că este mort, iar cu farmecele l-au sculat înaintea ochilor noştri, ca şi cum din morţi l-ar fi înviat".

Aceasta zicând, a poruncit ca lui Atanasie şi omului celui înviat din morţi, fără întrebare să le taie capetele, iar pe Sfântul mucenic al lui Hristos, Gheorghe, să-l ţină în temniţă şi în legături, până ce mai pe urmă va chibzui ce va face cu el. ***Iar Sfântul Gheorghe, intrând în temniţă, se bucura cu duhul şi mulţumea lui Dumnezeu, zicând: "Slavă Ţie, Stăpâne, că nu ruşinezi pe cei ce nădăjduiesc spre Tine. Mulţumesc Ţie, că-mi ajuţi în toate şi-mi arăţi mari faceri de bine în toate zilele, iar a mea nevrednicie cu darul Tău o împodobeşti. Învredniceşte-mă, Dumnezeule, Dumnezeul meu, ca mai degrabă să văd slava Ta, ruşinând pe diavol până în sfârşit!"***

Şezând Sfântul marele mucenic Gheorghe în temniţă, cei care crezuseră în Hristos, prin minunile făcute de dânsul, mergeau la el, dând aur străjerilor şi căzând la picioarele lui, erau povăţuiţi de dânsul la sfânta credinţă. ***Iar câţi erau bolnavi primeau tămăduire de bolile lor, pentru că îi tămăduia prin chemarea numelui lui Hristos şi prin însemnarea Crucii, de aceea, mulţi mergeau la dânsul în temniţă.***

***

Între unii ca aceia era şi un bărbat, anume Glicherie, căruia i s-a întâmplat de a căzut un bou al lui din munte într-o vale şi i-a pierit boul. Dar auzind Glicherie despre sfânt, a alergat la dânsul, plângând după boul lui. ***Iar Sfântul Gheorghe, zâmbind, a zis către dânsul: "Mergi, frate, şi bucură-te, căci Hristos al meu ţi-a înviat boul tău!"*** Iar el, crezând cu neîndoire în cuvintele mucenicului, s-a dus şi şi-a aflat boul viu, după spusele sfântului.

Deci, îndată s-a întors la mucenic şi în mijlocul cetăţii alergând, cu mare glas striga: "Mare este cu adevărat Dumnezeul creştinilor!" Deci, prinzându-l pe acela ostaşii ce se întâmplaseră acolo, l-au înştiinţat pe împărat. Iar Diocleţian, umplându-se de mânie, nici n-a voit să-l vadă, ci a poruncit ca îndată să-i taie capul, afară din cetate. Iar Glicherie, bucurându-se, ca un chemat la ospăţ, alerga la moarte pentru Hristos, întrecând pe ostaşi şi cu mare glas chema pe Hristos Dumnezeu, rugându-L, ca vărsarea sângelui să o socotească lui în loc de Botez; şi astfel s-a sfârşit.

***

Atunci unul din dregători a înştiinţat pe împărat, că Gheorghe, şezând în temniţă, tulbură poporul; pentru că pe mulţi întorcându-i de la zei, îi duce la Cel răstignit şi prin farmece face minuni şi toţi aleargă la el. Deci s-au sfătuit ca iarăşi să-l scoată la cercetare, şi de nu se va pocăi şi la zei de nu se va întoarce, la moarte să se osândească degrabă. Iar împăratul, chemând pe Magnenţie antipatul, a poruncit ca a doua zi să gătească loc de judecată lângă capiştea lui Apolon ca de faţă cu poporul să cerceteze pe mucenic.

În noaptea aceea, rugându-se Sfântul Gheorghe în temniţă, a adormit puţin şi a văzut pe Domnul arătându-i-se în vis, Care cu a Sa mână îl sprijinea şi, cuprinzându-l, îl săruta şi-i punea o cunună pe cap, zicându-i: "Nu te teme, ci îndrăzneşte! Căci, iată, împreună cu Mine te vei învrednici a împărăţi. Deci, nu slăbi, că degrabă venind la Mine, cele gătite ţie le vei primi!"

Iar Sfântul Gheorghe, deşteptându-se şi lui Dumnezeu cu bucurie mulţumind, a chemat la sine pe străjerul temniţei şi l-a rugat, zicând: "Un dar cer de la tine, frate. Porunceşte să intre aici sluga mea, pentru că am să-i spun ceva". Şi, poruncindu-i străjerul, a intrat sluga la el, pentru că stătea afară aproape de temniţă şi scria faptele sfântului şi cuvintele lui, cu toată luarea aminte.

Intrând sluga, s-a închinat până la pământ stăpânului său care şedea în legături şi, căzând la pământ lângă picioarele lui, plângea. Iar sfântul l-a ridicat, poruncindu-i să se îmbărbăteze cu sufletul şi i-a spus vedenia sa, zicându-i: ***"Fiule, degrabă mă va chema Domnul la El. Iar tu, după chemarea mea din viaţa aceasta, să iei acest smerit trup al meu, împreună cu testamentul meu, pe care l-am scris mai înainte de nevoinţa mea şi să-l duci, ajutându-ţi Dumnezeu, în casa noastră din Palestina. Şi toate cele hotărâte de mine să le împlineşti şi să ai frica lui Dumnezeu şi credinţă neîndoită în Hristos".*** El făgăduind că va împlini toate cele poruncite şi mult plângând, sfântul l-a cuprins cu dragoste şi, dându-i sărutarea cea din urmă, l-a liberat cu pace.

A doua zi răsărind soarele, a stat împăratul la judecată şi, punând înainte pe sfântul mucenic, a început a vorbi către dânsul cu blândeţe şi, oprindu-şi mânia în sine, îi zicea: "Nu socoteşti, o, Gheorghe, că sunt plin de iubire de oameni şi de milă, răbdând până la îndurare? Martori îmi sunt toţi zeii că îţi cruţ tinereţile tale, pentru frumuseţea ce înfloreşte în tine, pentru cunoştinţa şi pentru bărbăţia ta. Aş fi voit să te am părtaş al împărăţiei mele şi să fii al doilea cu cinstea, dacă ai fi voit să te întorci la zei. Spune, deci, ce gândeşti despre aceasta?" ***Sfântul Gheorghe răspunse: "Se cădea, o, împărate, ca mila ta cea atât de mare să o fi arătat de la***

început către mine, iar nu să te sălbăticeşti atât de mult asupra mea". Împăratul ascultând cu plăcere nişte cuvinte ca acestea ale mucenicului, i-a zis îndată: "De voieşti să te supui mie cu dragoste, ca unui tată, toate chinurile care le-ai suferit, ţi le voi răsplăti cu multe cinstiri".

Grăit-a Sfântul Gheorghe: "De voieşti, o, împărate, să intrăm acum înăuntrul capiştei, să vedem pe zeii cei cinstiţi de voi". Împăratul sculându-se cu osârdie şi cu bucurie, a mers în capiştea lui Apolon cu tot poporul, ducând cu cinste şi pe Sfântul Gheorghe împreună cu dânşii, iar poporul striga lăudând pe împăratul, socotind puterea şi biruinţa zeilor lor. Apoi, intrând şi făcându-se tăcere mare şi pregătind jertfă, toţi priveau spre mucenic, aşteptând fără îndoială să aducă jertfă zeilor. ***Sfântul, apropiindu-se de zeul Apolon şi întinzând mâna către el, a întrebat pe cel neînsufleţit, ca pe un viu, zicând: "Tu voieşti să primeşti jertfă de la mine ca un Dumnezeu?"*** Sfântul, zicând aceasta, şi-a făcut semnul Crucii, iar diavolul care locuia în idol a răspuns nişte cuvinte ca acestea: "Nu sunt Dumnezeu; şi nici unul asemenea mie nu este! Numai Unul este Dumnezeu; Acela pe care tu Îl propovăduieşti! Noi ne-am depărtat de îngerii cei ce-i slujesc Lui şi înşelăm pe oamenii cei stăpâniţi de zavistie". ***Atunci sfântul a zis către el: "Dar cum îndrăzneşti voi să staţi aici, venind eu, slujitorul adevăratului Dumnezeu?"*** Zicând sfântul acestea, un sunet şi glas de plângere ieşea de la idoli, apoi deodată căzând toţi la pământ s-au sfărâmat.

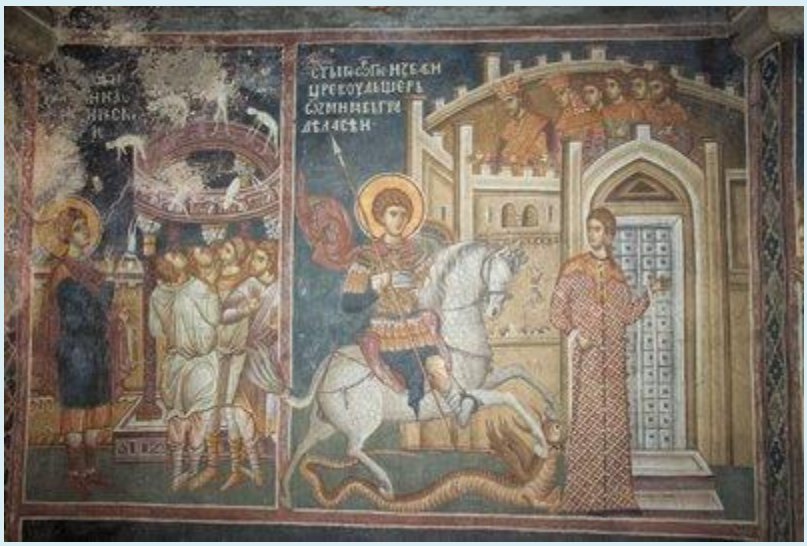

Icoana Sfântului Gheorghe - Sfântul distruge idolul prin rugăciunile sale şi salvarea prinţesei de dragon - de la Mănăstirea Decani

Atunci slujitorii şi mulţi din popor s-au pornit ca nişte turbaţi, cu multă mânie asupra sfântului, bătându-l şi legându-l. Apoi strigau asupra împăratului: "Pierde pe

vrăjitorul acesta, o, împărate! Pierde-l mai înainte de a ne pierde el pe noi!" Făcându-se o strigare şi o tulburare ca aceasta şi străbătând vestea aceea prin toată cetatea, ***împărăteasa Alexandra, care până atunci avea ascunsă în sine credinţa în Hristos, neputând s-o tăinuiască mai mult, a alergat într-un suflet acolo unde era Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, şi văzând gâlceava poporului şi pe mucenic legat, privindu-l de departe şi neputând să se apropie de dânsul din cauza mulţimii, a început a striga cu mare glas, zicând: "Dumnezeul lui Gheorghe, ajută-mi că Tu eşti Dumnezeul Cel Atotputernic!"***

Sfânta Alexandra împărăteasa, soţia lui Diocleţian

După ce s-a liniştit puţin gâlceava poporului, Diocleţian a poruncit să-i aducă înainte pe mucenic şi fiind ca îndrăcit de mânia cea cumplită, a zis către sfântul: "Oare astfel de mulţumire ai dat, pentru mila mea către tine, necuratule om? Oare aşa te-ai obişnuit a jertfi zeilor?" ***Sfântul Gheorghe răspunse: "Aşa m-am deprins a cinsti pe zeii tăi, o, împărate nebun. Ruşinează-te dar de acum, de a-ţi pune nădejdea ta spre nişte zei ca aceştia, care nu pot să-şi ajute nici lor şi care nu rabdă nici venirea de faţă a robilor lui Hristos".***

Zicând acestea sfântul, iată a venit împărăteasa în mijloc, mărturisind cu îndrăzneală înaintea tuturor pe Hristos, Dumnezeul adevărat; apoi căzând la picioarele mucenicului, defăima nebunia tiranului, ocărind pe zei şi blestemând pe cei ce se închină lor. Iar împăratul se uimea, văzând pe soţia sa cu o îndrăzneală atât de mare slăvind pe Hristos, defăimând pe idoli şi căzând la picioarele mucenicului. Apoi a zis către dânsa: "Ce-ţi este, Alexandro, că lipindu-te de vrăjitorul şi fermecătorul acesta, te lepezi de zei cu atâta neruşinare?" Ea s-a întors de la dânsul, nedându-i nici un răspuns. Atunci Diocleţian, umplându-se de mai multă mânie, n-a mai făcut multă cercetare despre Gheorghe, nici despre împărătească, ci îndată a hotărât

pedeapsă de moarte pentru amândoi, într-acest chip: *"Gheorghe cel rău, care a mărturisit că este galileean şi a hulit mult asupra zeilor şi asupra mea, împreună cu Alexandra împărăteasa mea, care s-a amăgit de vrăjile lui şi cu asemenea nebunie a ocărât pe zei, poruncesc să fie tăiaţi cu sabia".*

Icoana Sfântului Gheorghe - Sfântul a fost condamnat de către Diocleţian şi de a fi decapitat - de la Mănăstirea Decani

Atunci ostaşii cei rânduiţi pentru aceea, răpind pe mucenic legat, l-au dus afară din cetate, târând împreună cu dânsul şi pe împărăteasa cea de bun neam, care, urmând cu osârdie, se ruga lui Dumnezeu în sine, mişcându-şi buzele şi privind adeseori spre cer. Apoi, ajungând la un loc oarecare, împărătesei i-au slăbit puterile şi a cerut să şadă puţin. După aceea şi-a întors capul spre zid şi şi-a dat duhul în mâinile Domnului. Văzând aceasta, Gheorghe, mucenicul lui Hristos, a preamărit pe Dumnezeu şi mergea cu mare bucurie, rugându-se Domnului, ca şi alergarea lui să se săvârşească cu bine. Apoi, când s-a apropiat de locul cel hotărât, unde era să fie tăiat şi-a ridicat glasul şi se ruga în acest chip:

"Bine eşti cuvântat, Doamne, Dumnezeul meu, că n-ai veselit pe vrăjmaşii mei, ci ai izbăvit sufletul meu ca pe o pasăre din cursa vânătorilor! Auzi-mă şi acum, Stăpâne, şi stai înaintea robului Tău în ceasul acesta de la sfârşit şi izbăveşte sufletul meu de meşteşugirile duhului celui din văzduh, al vrăjmaşului celui mare şi de duhurile cele necurate. Şi să nu le socoteşti păcatul celor ce au greşit înaintea mea, în neputinţa lor, ci iertare şi dragoste arată-le lor, ca şi aceia, cunoscându-Te, să câştige parte din Împărăţia Ta, împreună cu aleşii Tăi. Primeşte şi sufletul meu, împreună cu cei ce bine Ţi-au plăcut în veac, trecând cu vederea toate greşelile mele cele cu ştiinţă şi cu neştiinţă. Adu-ţi aminte,

Stăpâne, de cei ce cheamă numele Tău Cel cu mare cuviinţă, că binecuvântat şi preamărit eşti în veci. Amin".

Astfel rugându-se cu bucurie şi-a plecat capul sub sabie. Şi a fost tăiat în ziua de douăzeci şi trei a lunii aprilie, săvârşindu-şi bine mărturisirea, împlinindu-şi alergarea şi păzind credinţa fără de prihană, pentru care a şi luat cununa dreptăţii cea pregătită lui. Unele ca acestea sunt nevoinţele cele mari ale viteazului ostaş Gheorghe. Unele ca acestea sunt biruinţele lui asupra vrăjmaşilor. Deci, în acest chip nevoindu-se, s-a învrednicit cununii celei nestricăcioase şi veşnice. Cu ale cărui rugăciuni şi noi să ne învrednicim în partea drepţilor şi să stăm de-a dreapta sa, în ziua venirii a doua a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea în vecii vecilor. Amin.

Sfânta muceniță Alexandra - drumul spre sfințenie

Condamnată la moarte chiar de soțul ei, împăratul Dioclețian, Sfânta muceniță Alexandra s-a rugat Domnului și sufletul ei a trecut la cele veșnice înainte de a fi torturată.

***

Soția lui Dioclețian - împăratul păgân care a prigonit mulțime de creștini, condamnându-i la moarte în chinuri - Sfânta Alexandra și-a mărturisit credința în Dumnezeu atunci când a văzut că Sfântul Gheorghe rămăsese în viață, prin minune, deși fusese torturat îndelung.

Fiind întemnițată, Sfânta Alexandra a fost condamnată la moarte în chinuri, ca și Sfântul Gheorghe, iar când a auzit acest lucru, s-a rugat Domnului din toată inima și a trecut la cele veșnice înainte de tortură.

Atunci slugile împărătesei, Apolo, Isachie și Codrat au crezut și ei în Hristos, așa încât Codrat a pierit de sabie, iar ceilalți doi au fost lăsați să moară de foame.

Sfânta muceniţă Alexandra - model de soţie şi femeie credincioasă

În Sinaxarul zilei de astăzi se face pomenirea Sfintei muceniţe Alexandra împărăteasa. Aceasta era soţia împăratului Diocleţian, personaj istoric foarte cunoscut pentru declanşarea celei mai mari persecuţii împotriva creştinilor din istoria Imperiului Roman. Atunci când a văzut suferinţa mucenicească a Sfântului Gheorghe şi faptul că acesta rămâne viu şi sănătos, în ciuda tuturor chinurilor, a mers la soţul său, care în acel moment aducea jertfă idolilor şi i-a spus acestuia că este creştină.

Împăratul s-a mâniat şi a poruncit imediat ca împărăteasa să fie închisă, apoi a dat o hotărâre prin care spunea să fie tăiat capul ei şi al Sfântului Gheorghe.

Aflând împărăteasa despre aceasta, s-a temut de slăbiciunea ei şi rugându-se şi-a dat sufletul.

Văzând moartea ei mucenicească, trei dintre slugile sale: Apolo, Isachie si Codrat, au crezut şi l-au mărturisit pe Hristos primind moarte mucenicească.

Viaţa Sfintei mucenice Alexandra împărăteasa este un model de mărturisire, curaj şi demnitate pentru persoanele care trăiesc în medii neortodoxe, pentru cei care au presiuni în această privinţă din partea familiei, a prietenilor, a şcolii şi a societăţii în general, dar mai ales pentru fete.

Este un subiect foarte senibil, dar trebuie să recunoaştem faptul că viaţa tinerilor, chiar şi a unora dintre cei care sunt mai apropiaţi de Biserică este umbrită de compromis într-o măsură mai mică sau mai mare. Într-adevăr, modelele pe care ni le oferă societatea sunt aşa cum sunt, manipularea şi pornografia din mass-media prind teren, iar noi suntem tentaţi să coborâm standardele şi să credem ca nu se mai poate trăi frumos, curat.

Nu ni se cere mucenicie, ni se cere prezenţă şi să nu mai trecem peste conştiinţa care ne spune că un anumit lucru este rău sau ne poate aduce suferinţă. Nu este uşor, este nevoie de jertfă şi integritate, dar câştigurile se văd încă din viaţa aceasta.

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Alexandra împărăteasa, model al curajului

În secolul al IV-lea credința creștină era persecutată aspru, împărații Dioclețian și Maximian Galerius au dispus edicte prin care chiar și numai suspiciunea de a fi iubitor al creștinilor era suficientă pentru a fi reținut și anchetat. Vremurile erau grele și potrivnice creștinilor iar cei care se declarau dădeau dovadă de foarte mult curaj.

În aceste vremuri tulburi trăia și Alexandra, o femeie cultă, de origine păgână, care s-a căsătorit de tănără cu generalul Diocleţian, iar împreună au avut o fată, Valeria. În scurt timp, datorită faptelor sale de vitejie și a inteligenței de care dădea dovadă, Diocleţian a ajuns împărat al Imperiului Roman la 20 noiembrie 284. Un an mai târziu și-l alătură la tron pe tovarășul său de arme, Maximian, căruia îi dă de soție pe fiica lui Valeria, împotriva voinței fetei. Acest lucru duce la răcirea celor doi soți, Alexandra ca o mamă iubitoare, încearcă să o ajute pe fată, dar decizia lui Diocleţian rămâne fermă.

Alexandra aude într-una dintre zile că Gheorghe, unul dintre cei mai viteji ofițeri ai soțului său, a ales să renunțe la tot pentru iubirea lui Hristos. El nu voia să aducă jertfe idolilor și se declara creștin. Acest lucru îi trezește curiozitatea. Îl cunoștea pe acest ofițer din ceea ce îi povestise soțul ei, care îi purta un respect deosebit. Și totuși, un bărbat inteligent ca și acesta a decis că e mai important să rămână fidel unui Dumnezeu necunoscut ei.

Voia să știe mai multe, de aceea participă la judecata ofițerului, aude cuvintele spuse de el, dar ce o impresionează cel mai mult este puterea cu care acesta răbda torturile și schingiuirile și faptul că se vindeca foarte repede. Atunci hotărăște să îl cunoască mai îndeaproape și, într-o seară, îl vizitează în temniță sub pretextul că îi îngrijește rănile.

Gheorghe o face să își pună foarte multe întrebări legate de credința în idoli și să vrea să îl cunoască mai în amănunt pe Dumnezeu. Întâlnirile au continuat și în serile următoare, iar Alexandra s-a convins că în credința creștină propovăduită de Sfântul Gheroghe este iubirea adevărată, este Viața veșnică. Ea îi spune în una dintre seri Sfântului Gheorghe că vrea să se boteze, iar acesta îi răspune: „Sângele tău te va boteza”.

În timpul zilei, Alexandra vedea minunile pe care le săvârșea Sfântul Gheorghe, iar asta îi întărea și mai mult în suflet credința.

Însă despre escapadele ei află și crudul eparh Magnenţie, care o oprește pe împărătească să mai meargă la închisoare. Atunci, ea, în una din zile se hotărî să îi spună împăratului despre credința ei. Poate în sufletul ei spera ca să îl înduplece și să îl scape pe Sfântul Gheorghe de chinuri.

Dar Diocleţian s-a mâniat foarte tare când a aflat și a strigat: „Ce-ţi este ţie, Alexandra, că lipindu-te de vrăjitorul şi fermecătorul acesta, te lepezi de zei cu atâta neruşinare?”

Însă împărăteasa nu i-a răspuns, iar împăratul umplându-se de şi mai multă nebunie, n-a mai făcut nici o altă cercetare despre Gheorghe, nici despre împărătească, ci îndată a hotărât moarte pentru amândoi: „Gheorghe cel rău, care a mărturisit că este creştin şi a hulit mult asupra zeilor şi asupra mea, dimpreună cu Alexandra, împărăteasa mea, care s-a amăgit de vrăjile lui şi cu asemenea nebunie a ocărât pe zei, poruncesc să fie tăiaţi cu sabia!”

Astfel, Alexandra este trimisă în închisoare urmând să fie decapitată a doua zi. În acea noapte împărăteasa Alexandra se rugă mult lui Dumnezeu. Rugăciunile i-au fost primite, astfel că, în noaptea dinaintea împlinirii a pedepsei, Alexandra şi-a dat cu pace sufletul în mâinile Domnului. Sfântul Gheorghe avea să fie decapitat a doua zi.

Văzând curajul cu care Alexandra și-a mărturisit credința și curajul Sfântului Gheorghe, slujitorii împărătesei: Apolo, Isaachie şi Codrat au mărturisit și ei credința lor în Dumnezeu, iar împăratul Diocleţian i-a executat și pe ei.

Sfânta împărătească muceniță Alexandra este pomenită în calendarul creștin ortodox în data de 21 aprilie.

Numele său provine din grecescul Alexandros și se traduce prin a proteja sau a apăra.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/alexandra-imparateasa-model-al-curajului/

Orthodoxwiki - Alexandra (împărăteasă)

Sfânta împărătească și muceniță Alexandra (cunoscută și sub numele Prisca) a fost soția împăratului Dioclețian (284-305). Și-a dat viața pentru credința creștină la începutul secolului al IV-lea, pe timpul persecuțiilor împotriva creștinilor ordonate de împăratul Maximian Galerius (305-311). Prăznuirea ei în Biserica Ortodoxă se face la data de 21 aprilie.

În anul 305 împăratul Dioclețian a abdicat de la tron, iar puterea i-a revenit lui Maximian Galerius, un păgân fanatic, de asemenea un soldat aspru si feroce. Soția sa a fost Sfânta Valeria, fiica Sfintei împărătese Alexandra, pe care Dioclețian i-o dăduse de soție împotriva voinței ei.

Alexandra muceniţa lui Hristos Dumnezeu era soție împăratului Diocleţian; deci văzând ea că Sfântul Gheorghe era chinuit în felurite chipuri spre moarte, dar că în chip minunat rămâne viu și sănătos, s-a înfățișat împăratului, în vreme ce aducea el jertfă idolilor, s-a mărturisit pe sine creștină înaintea împăratului.

De aceea a fost pusă în închisoare; după acestea dându-se hotărâre ca să fie tăiați Gheorghe și Alexandra, aflând ea aceasta în închisoare s-a rugat lui Dumnezeu, și și-a dat sufletul.

Iar Apolo și Isachie și Codrat, fiind slugi împărătesei Alexandra, și văzând-o pe ea că a disprețuit vremelnicească și stricăcioasa împărăție și pe muritorul împărat, și că, crezând în Hristos, a și murit pentru El, au crezut și ei în Hristos. Şi înfățișându-se cu îndrăznire au mustrat pe împăratul numindu-l călcător de lege și sălbatic, și că nu i-a fost milă de însăși femeia sa, cu care a făcut copii. Mâniindu-se împăratul pentru aceasta, a poruncit ca să-i pună la închisoare, și aceasta făcându-se, gândea el toată noaptea cu ce moarte îi va pierde, iar dimineața scoțându-i din temniță, pentru Codrat a poruncit să fie tăiat; iar Apolo și Isachie, iarăși să fie puși la închisoare, și să fie uciși cu foamea; care după câteva zile fiind istoviți de foame, și-au dat sufletele lor Domnului.

Sfânta muceniță Alexandra, împărăteasă a Imperiului Roman (21 aprilie)

Aceasta a fost soţia lui Diocleţian, împărat al Imperiului Roman de Răsărit.

În anul 303, privind Sfânta Alexandra la feluritele chinuri cumplite ale Sfântului mare mucenic Gheorghe în urma cărora acesta rămânea viu și sănătos, se înfățișă dinaintea soțului său Diocleţian, în vreme ce acesta aducea jertfă idolilor, mărturisindu-se pe sine că este creștină.

Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință (pomenit la 23 aprilie)

Pentru aceea fu pusă în închisoare, iar mai apoi se dădu hotărâre să fie tăiaţi cei doi, Gheorghe şi Alexandra.

Aflând această hotărâre a împăratului pe când se afla în închisoare, Sfânta Alexandra se rugă lui Dumnezeu şi își dădu sufletul, sălăşluindu-se în odihna cea gătită ei de Iubitorul de oameni Dumnezeu dinaintea căruia pururea mijlocește pentru toți cei ce îi săvârșesc pomenirea cu credință.

+ * + * +

Viața și paraclisul Sfintei mucenițe Alexandra împărăteasa pot fi aflate în:

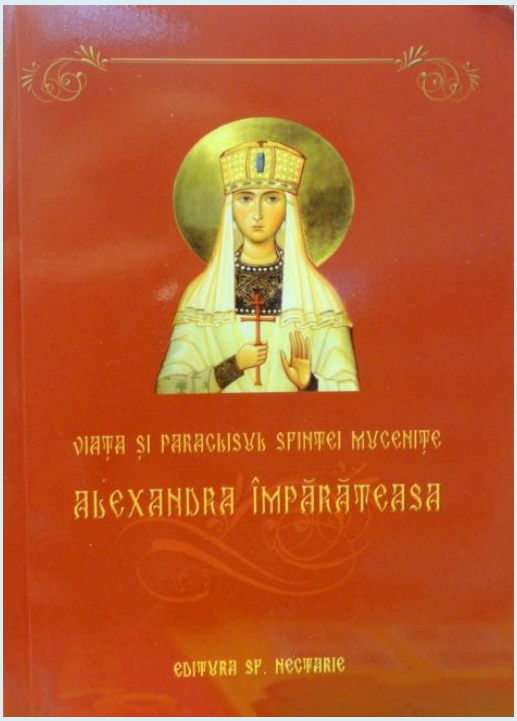

Sfânta mucenița Alexandra împărăteasa și Sfântul mare mucenic Gheorghe:

Св. Вел. мч. Георгій побѣд.

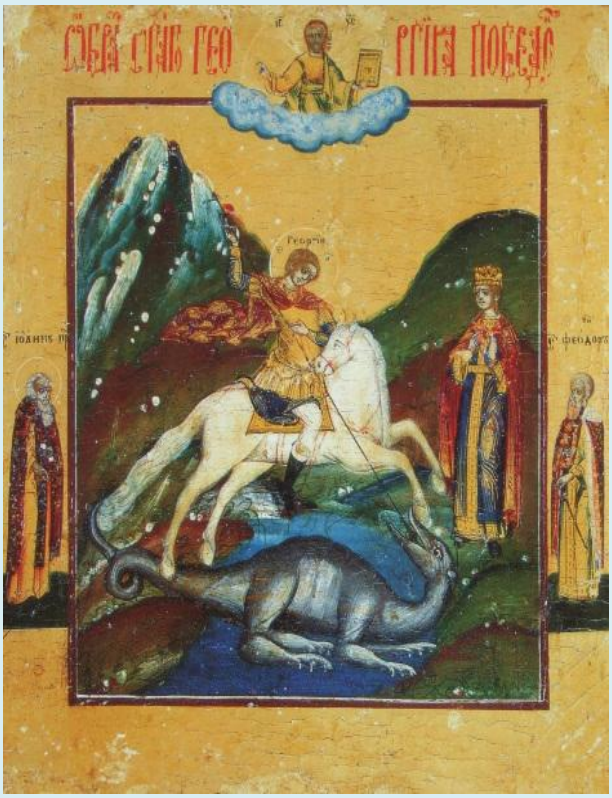

Sursa: https://sfintisiicoane.wordpress.com/2015/04/21/sfanta-mucenita-alexandra-imparateasa-a-imperiului-roman-21-aprilie/

Icoane

Sfântul ierarh mucenic Ianuarie, Sfânta muceniţă Alexandra, împărăteasa şi Sfântul cuvios Atanasie sinaitul - Icoana sec. XX, Mănăstirea Kalamiou, Nafklios (Grecia) - Colecţia Sinaxar la Sfinţii zilei (icoanele litografiate se găsesc la Catedrala Mitropolitană din Iaşi)

Sf. Ierarh Ianvarie
Sf. Mc. Alexandra
împărăteasa
Sf. Cuv. Anastasie
sinaitul
21 aprilie

SF. IER. IANUARIE
SF. MC. ALEXANDRA
ÎMPĂRĂTEASA
SF. CUV. ANASTASIE
SINAITUL

21 aprilie

Sfânta muceniţă Alexandra, împărăteasa şi Sfântul ierarh Dimitrie, mitropolitul Rostovului

Sfânta muceniţă Alexandra, împărăteasa şi Sfântul ierarh Mihai, mitropolitul Kievului

Св. мвч. Александра.

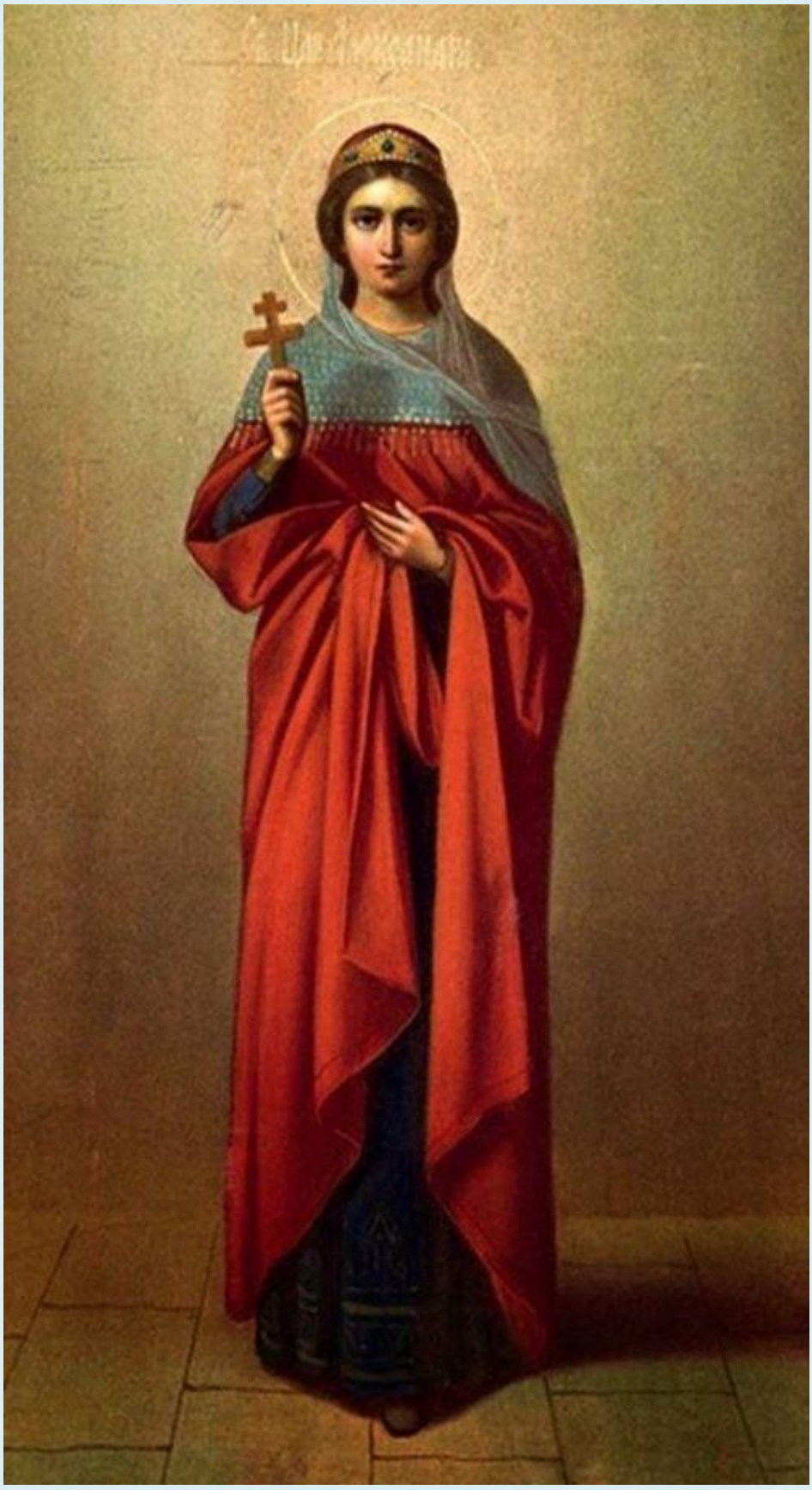

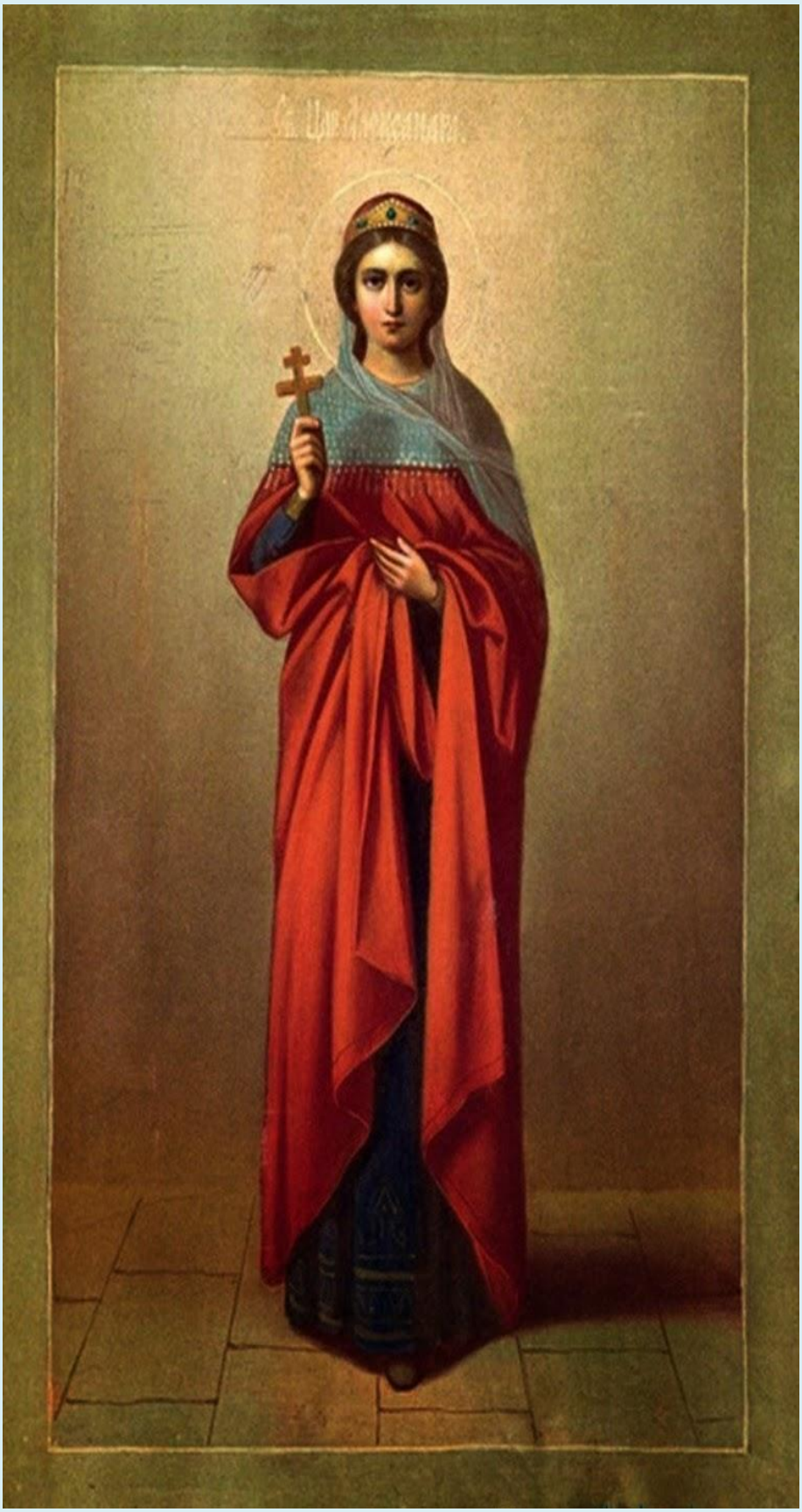

Св. мѹч. цар.
Александра.

ŠĚ. MUČENICA
ALEXANDRA

ŠĚ. MUČENICĂ
ALEXANDRA

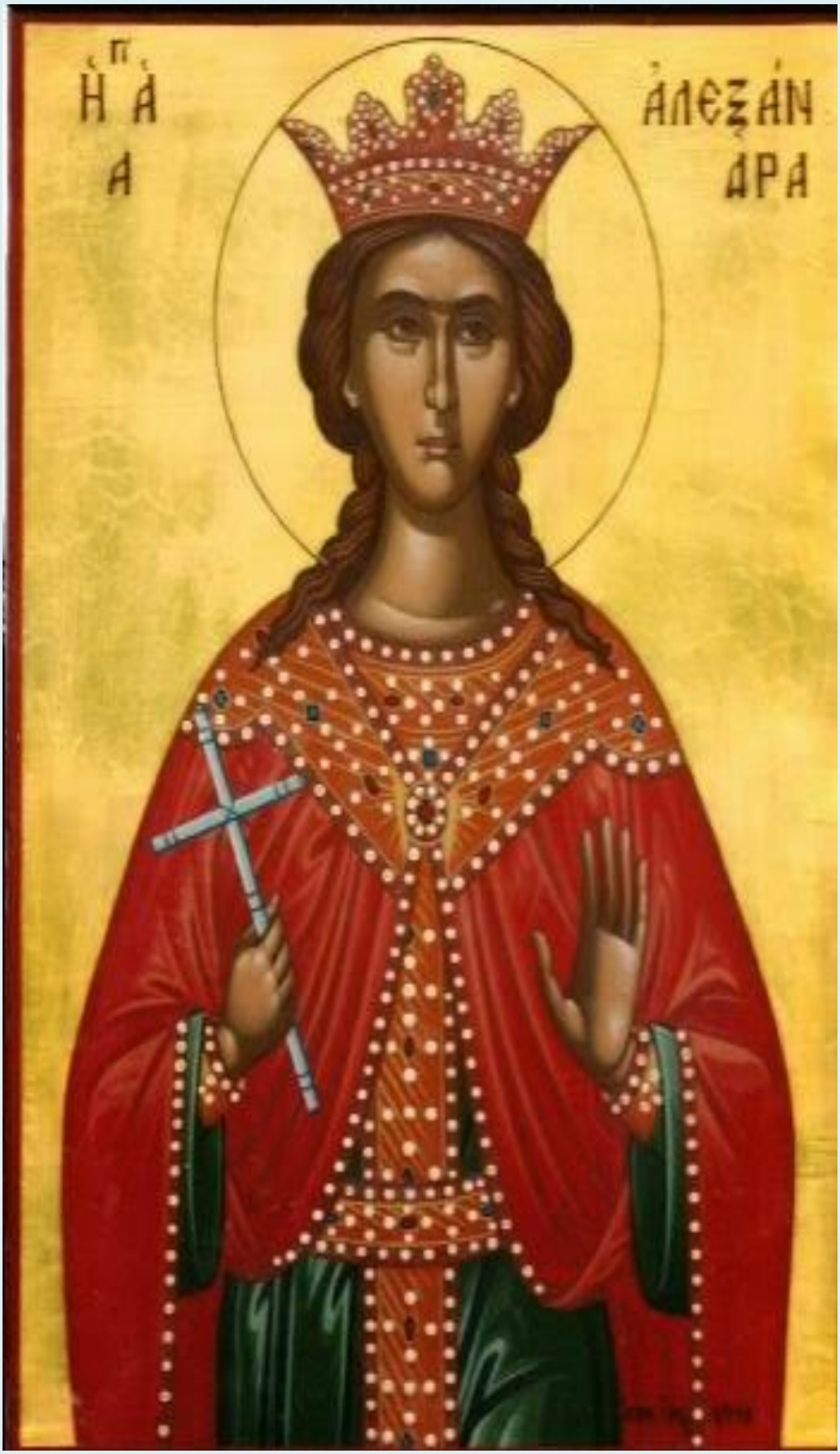
Η Α
Α
ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΑ

Η Α
Α
ΑΛΕΞΑ
ΝΔΡΑ

Η ΑΓΙΑ
ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΑ

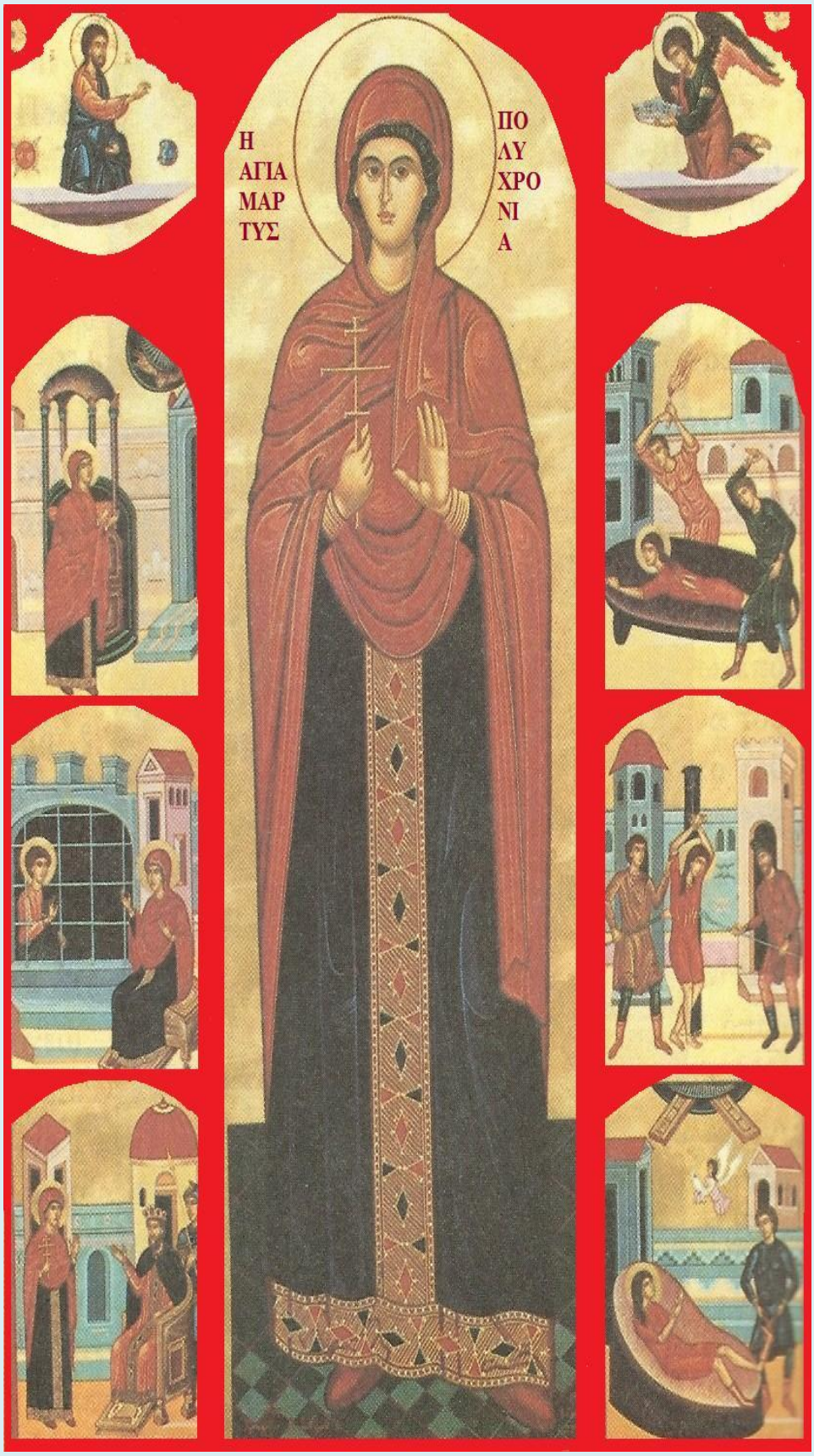
Η
ΑΓΙΑ
ΜΑΡ
ΤΥΣ
ΠΟ
ΛΥ
ΧΡΟ
ΝΙ
Α

Bucură-te, Sfântă împărătească Alexandra, muceniţă a Domnului!